

Speranță dincolo de mormânt

Speranță dincolo de mormânt

CAPITOLUL 1

Ce este moartea?

Moartea este cel mai mare dușman al omului; și, dintre toate sursele de informații disponibile omului, numai Biblia ne oferă informații clare cu privire la viitorul celor care sunt doborâți de acest monstru înfricoșător. Cuvântul lui Dumnezeu promite că va veni o vreme când „nu va mai fi moarte” și, mai mult, că cei care au murit vor trăi din nou. (Apocalipsa 21:4; Ioan 5:28, 29). Cunoașterea planului Creatorului pentru o rasă muritoare ar trebui să fie o adevărată mângâiere pentru cei care plâng după cei dragi care au murit.

La spectrul înfiorător al morții se adaugă incertitudinea aproape universală cu privire la ceea ce se află dincolo de mormânt. Ce se întâmplă cu o persoană în clipa următoare după moarte? Acea persoană mai este oare în viață într-un mod misterios, plutind în jurul caselor funerare în timp ce prietenii săi sunt adunați să-i plângă trecerea? Sau a plecat oare către o „insulă frumoasă undeva”, necunoscută? Sau, dacă defunctul nu era creștin, se află oare acum în regiunile tradiționale ale celor condamnați, unde este sortit să sufere o eternitate de tortură într-un iad de foc și pucioasă?

Oricât am încerca, nu putem elimina complet aceste întrebări din mintea noastră. Și, deși mulți dintre noi ne putem consola parțial cu gândul că, cel puțin, mulți dintre prietenii și rudele noastre apropiate care au murit erau oameni buni și credincioși fideli creștinismului așa cum îl înțelegeau ei și, prin urmare, conform credințelor noastre acceptate, ar trebui să fie acum fericiți în rai; totuși, toți am avut niște prieteni dragi și, probabil, rude, care au murit în afara credinței și practicii ortodoxe, și nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat cu aceștia. Suferă ei acum sau sunt fericiți?

Știința nu oferă nicio speranță

Știința ne spune că nu există dovezi privind continuarea vieții umane după moarte. Fiind o epocă a materialismului, mulți sunt înclinați să accepte această viziune. Se susține că, în ceea ce privește principiul vieții, omul nu este diferit de animalele inferioare; că inteligența superioară a speciei umane nu se datorează teoriei tradiționale conform căreia omul ascunde în sine o inteligență separată numită „suflet” sau „spirit”, ci faptului că el posedă un organism superior, mai rafinat decât cel al creaturilor brute.

Să observăm acum câteva pasaje scripturale care arată clar că știința are dreptate în ceea ce privește starea actuală a morților. Eclesiastul 9:5 spune: „Căci cei vii știu că vor muri, dar morții nu știu nimic.” Psalmul 49:10-12 este, de asemenea, la obiect: „Cei înțelepți trebuie să moară în cele din urmă, la fel ca cei nebuni și fără minte, lăsând în urmă toată averea

lor ă. Mormântul este casa lor veșnică, unde vor rămâne pentru totdeauna. Ei își pot numi moșiile după numele lor, dar faima lor nu va dăinui. Vor muri, la fel ca animalele.”

În Geneza 2:7 ni se spune că „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu.” Mai târziu, după păcatul acestui cuplu inițial perfect, Dumnezeu a spus: „Cu sudoarea frunții tale îți vei câștiga pâinea până te vei întoarce în pământ, din care ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3:19). În Psalmul 146:4, David face o declarație categorică cu privire la starea celor care se întorc în țărână. Citez: „Când își dau ultima suflare, se întorc în pământ, și toate planurile lor mor odată cu ei.” Dacă limbajul înseamnă ceva, atunci nu există nicio îndoială că aceste cuvinte descriu o persoană moartă ca fiind inconștientă, cu toate gândurile pierite.

Observați din nou afirmația psalmistului: „Când își dau ultima suflare, se întorc în pământ.” Dacă un om, ca ființă conștientă și vie, a fost adus la existență prin unirea trupului material cu suflarea vieții, ar părea rezonabil ca, atunci când aceste două elemente sunt separate, viața să înceteze; și exact asta afirmă textul: „toate planurile lor mor odată cu ei.”

Unii s-ar putea întreba despre „suflarea vieții”, gândindu-se poate că aceasta ar putea fi ceva care continuă să trăiască după ce trupul moare. Vom lăsa subiectul „sufletului” pentru o analiză ulterioară, dar să examinăm acum un pasaj care descrie procesul

morții, arătând exact ce se întâmplă cu cele două elemente principale pe care înțelepciunea divină și creatoare le-a combinat pentru a produce viața umană. Acesta spune: „Atunci praful se va întoarce în pământ, așa cum a fost; iar duhul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat.” Eclesiastul 12:7

Cheia pentru o înțelegere corectă a acestui text se găsește în cuvântul „se va întoarce”, folosit atât în legătură cu trupul, cât și cu duhul. Se spune că trupul se va întoarce în pământ. Acest lucru se datorează faptului că elementele sale provin inițial din pământ. Rezultă, prin urmare, că dacă duhul se întoarce la Dumnezeu, acesta trebuie să fi fost cu Dumnezeu înainte de a intra în organismul uman. Dacă a fi cu Dumnezeu în acest sens înseamnă a fi în cer, atunci rezultă că, dacă „duhul” la care se face referire aici este o entitate conștientă, capabilă să se bucure de viață într-un cer spiritual, aceasta înseamnă că fiecare dintre noi trebuie să fi fost în acel cer spiritual înainte de a ne naște; altfel, nu s-ar putea spune că „ne întoarcem” când murim.

Ce este cu adevărat „Duhul”

Cuvântul ebraic tradus aici prin „spirit” este *ruach*. Profesorul Strong, o autoritate recunoscută în limbile ebraică și greacă, ne spune că acest cuvânt ebraic *ruach* înseamnă „vânt” sau „suflare”. Este același cuvânt ebraic care este tradus prin „suflare” în Geneza 7:15, unde se spune că este deținut de animalele inferioare. Citim: „Cupluri din toate creaturile care au suflul vieții [*ruach*] în ele au venit la Noe și au intrat în arcă.” Dacă folosirea cuvântului

ruach pentru a descrie suflul sau spiritul vieții în ființele umane dă înseamnă că avem în noi o entitate inteligentă de un fel care continuă să trăiască după ce trupul moare, înseamnă, de asemenea, că animalele inferioare posedă în mod inerent ceva intangibil similar care nu poate muri niciodată.

Dar când raționăm în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, totul devine clar. Geneza 2:7 afirmă că Dumnezeu a creat omul din țărâna pământului și „i-a suflat în nări suflarea vieții”. Se spune că rezultatul unirii trupului cu suflarea vieții este că „omul a devenit un suflet viu”. Evident, când trupul se întoarce în pământ, iar suflarea sau spiritul vieții se întoarce la sursa sa inițială – la Dumnezeu, care i-a dat-o – acesta lasă individul în aceeași stare în care se afla înainte de naștere, adică într-o stare de inexistență.

Pentru a lămurii această chestiune și mai definitiv, nu trebuie decât să ne îndreptăm spre Eclesiastul 3:19-21, unde cuvântul ebraic *ruach* este folosit din nou, și acolo se spune că suflarea [*ruach*] atât a omului, cât și a fiarei se duce în același loc la moarte. Citim: „Căci ceea ce se întâmplă fiilor oamenilor, se întâmplă și fiarelor; un singur lucru li se întâmplă: cum moare unul, așa moare și celălalt; da, toți au un singur suflu [*ruach*]; astfel încât omul nu are niciun avantaj față de fiara: căci totul este deșertăciune. Toți se duc într-un singur loc: toți sunt din țărână și toți se întorc în țărână. Cine știe [că] duhul omului se înalță [spre cer] și [că] duhul fiarei coboară spre pământ?”

Relatările din Noul Testament despre moarte sunt în deplină concordanță cu cele din Vechiul

Testament. Isus indică faptul că morții se află într-o stare de inconștientă dă, pe care o compară cu somnul. În Ioan 11:1-46 avem o relatare minunată de revelatoare despre boala, moartea și trezirea lui Lazăr, un prieten drag al lui Isus. Marta și Maria, surorile lui Lazăr, erau și ele prietene ale Domnului, și când fratele lor s-a îmbolnăvit, au trimis veste lui Isus, presupunând că va veni imediat în ajutorul lor.

În loc să se ducă imediat la patul prietenului său Lazăr, Isus a zăbovit. După ce a trecut ceva timp, le-a spus ucenicilor: „Prietenul nostru Lazăr doarme; dar mă duc să-l trezesc din somn.” Ucenicii au înțeles greșit acest lucru, presupunând că Isus se referea la somnul natural. Atunci el a spus clar: „Lazăr a murit.” Mai târziu, la mormântul lui Lazăr, Isus s-a adresat celui mort cu voce tare, spunând: „Lazăr, ieși afară”, și ni se spune că „cel care era mort a ieșit afară”. Nu există niciun indiciu aici că „sufletul” lui Lazăr se afla fie într-un rai al fericirii, fie într-un iad al chinurilor. Conform relatării, el dormea în moarte. Da, Isus credea în „somnul morții”.

În relatarea despre trezirea lui Lazăr din somnul morții am subliniat faptul că speranța scripturală pentru viața de dincolo de mormânt se află în asigurarea că va avea loc o înviere a morților, mai degrabă decât în presupunerea că omul posedă nemurire inerentă. Apostolul Pavel este pe deplin de acord cu acest lucru. În 1 Corinteni 15:12-18, el concluzionează că, dacă nu există învierea morților, atunci „cei care au adormit în Cristos au pierit”.

Și în cartea Apocalipsa găsim aceeași uniformitate de gândire cu privire la starea de inconștiență a morților. De exemplu, Revelatorul spune: „Marea a dat înapoi morții care erau în ea; și moartea și iadul au dat înapoi morții care erau în ele.” (Apocalipsa 20:13). Vom lăsa subiectul iadului pentru o analiză ulterioară. Este suficient să observăm acum faptul că, potrivit textului tocmai citat, cei care se află în „iadul” scriptural sunt declarați morți. Aceasta înseamnă că nu sunt vii și nu sunt chinuți. Textul revelează, de asemenea, că speranța morților este aceea că vor fi scoși din iad – înviați.

Pe scurt, răspunsul la întrebarea „Unde sunt morții?” este că ei se află acum într-o stare de inconștiență; că toată speranța pentru viața de dincolo de mormânt se concentrează în asigurarea scripturală că, prin puterea măreață a marelui Creator, exercitată de Cristosul divin în timpul perioadei viitoare a împărăției, va avea loc o „înviere a morților, atât a celor dreți, cât și a celor nedreți”. Faptele Apostolilor 24:15

Minciuna lui Satan

Înainte de a părăsi această fază a subiectului, este bine să ne oprim suficient de mult pentru a atrage atenția asupra originii teoriei false, atât de general acceptată atât în religiile creștine, cât și în cele necreștine, că „moartea nu există”. Dacă Biblia învață atât de clar că moartea este o realitate sumbră și cel mai mare dușman al omului, de unde a venit ideea că ea este un prieten, în sensul că nu este decât poarta către o altă viață?

Răspunsul la această întrebare se găsește în relatarea din Geneza despre căderea omului în păcat și moarte. Satana, un ă care acționa prin intermediul șarpelui, discutând problema cu mama Eva înainte de păcatul care a adus moartea, a spus: „Cu siguranță nu veți muri” (Geneza 3:4). Dumnezeu a spus că pedeapsa pentru neascultare va fi moartea – „cu siguranță veți muri” (Geneza 2:17). Mărturia întregii Biblii este în concordanță cu această afirmație inițială privind pedeapsa pentru păcat. „Plata păcatului este moartea”, declară Pavel. (Romani 6:23). „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”, spune Ezechiel. (cap. 18:4). În Apocalipsa 20:2,3 avem ideea că „șarpele cel vechi” care a înșelat-o pe mama Eva a continuat să fie un înșelător de atunci; iar istoria arată că acest lucru este într-adevăr adevărat. De-a lungul veacurilor s-au făcut toate eforturile posibile de înșelăciune pentru a susține minciuna lui Satana: „Cu siguranță nu veți muri”. Drept urmare, aproape toți cei care astăzi încearcă să creadă într-o existență viitoare își bazează credința pe presupunerea că omul posedă nemurirea inerentă. Dar ce spun Scripturile despre nemurire? Capitolul următor discută aceste puncte.

CAPITOLUL 2

Este omul nemuritor?

Teoria nemuririi inerente, care susține că atunci când ceea ce numim moarte îl cuprinde pe un om, acesta devine mai viu decât înainte de a se întâmpla acest lucru, se bazează pe presupunerea că undeva în organismul uman se ascunde un ego sau o inteligență evazivă, intangibilă și invizibilă, numită „suflet”. Afirmatia teologilor este că acest suflet este nemuritor sau imune la moarte; prin urmare, atunci când trupul moare, această inteligență interioară, sau omul adevărat, scapă din închisoarea limitărilor umane și este liber să se bucure de viață pentru totdeauna pe un plan de existență mult mai înalt – cu excepția cazului, desigur, în care a fost un suflet rău. În acest din urmă caz, conform teologiei tradiționale, sufletul trebuie să sufere agonii de nedescris într-un iad arzător de foc literal; sau, în cel mai bun caz, conform teologiei romano-catolice, să treacă printr-o lungă perioadă în purgatoriu înainte de a se putea bucura de libertatea și binecuvântările raiului.

Expresiile „suflet nemuritor” și „suflet veșnic” sunt atât de des folosite în conversațiile religioase, încât cei care nu au făcut o cercetare consideră de la sine înțeles că sunt termeni scripturali. Din acest motiv, va fi o surpriză distinctă pentru mulți să afle că aceste expresii nu se găsesc deloc în Biblie. Nemurirea tradițională a sufletului uman este pur și simplu un produs al imaginației, neavând niciun fel de susținere scripturală.

Cuvintele „suflet” și pluralul său, „suflete”, sunt folosite în Biblie de peste cinci sute de ori, dar în niciun caz nu se sugerează măcar ideea că sufletele umane sunt nemuritoare. Dimpotrivă, oriunde Biblia abordează subiectul morții în legătură cu sufletul, ea afirmă distinct și clar că sufletul, la fel ca trupul, este supus morții. De exemplu, prin profet, Domnul spune: „Iată, toate sufletele sunt ale Mele; așa cum sufletul tatălui este al Meu, tot așa și sufletul fiului este al Meu: sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:4). În Noul Testament citim cuvintele lui Isus: „Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci mai degrabă temeți-vă de Cel care poate distruge atât sufletul, cât și trupul în iad [*Gehenna*].” (Matei 10:28). Da, chiar și acele suflete care ajung în iadul biblic sunt distruse, nu chinuite sau făcute să sufere.

Cuvântul „suflet” din Vechiul Testament este tradus din cuvântul ebraic *nephesh*. Profesorul Young afirmă în lucrarea sa *Analytical Concordance of the Scriptures* că acest cuvânt *nephesh* înseamnă pur și simplu „animal” sau, tradus liber, ceea ce este animat sau viu – o ființă simțitoare. Cuvântul este folosit în Vechiul Testament în legătură atât cu animalele inferioare, cât și cu omul. În Numeri 31:28, acesta se aplică unor animale precum vitele, măgarii și oile. Astfel, dacă am insista că cuvântul ebraic *nephesh*, tradus prin „suflet” în Vechiul Testament, înseamnă suflet nemuritor, atunci am fi obligați să concluzionăm că și animalele inferioare posedă suflete nemuritoare – o concluzie pe care puțini ar accepta-o.

Cuvântul „suflet” din Noul Testament este tradus din cuvântul grecesc „*psuche*”. Știm că acest cuvânt are exact același înțeles ca și cuvântul ebraic „*nephesh*”, deoarece apostolul Petru îl folosește pentru a-l traduce pe acesta din urmă atunci când citează din Psalmul 16:10. Citatul apostolului se găsește în Faptele Apostolilor 2:27 și sună astfel: „Căci nu vei lăsa sufletul meu [greacă, „*psuche*”, ebraică, *nephesh*] în iad, nici nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.” Petru ne spune că aceasta este o profeție privind moartea și învierea lui Isus, că sufletul său nu a fost lăsat în iad.

În Matei 26:38 se relatează că Isus a spus: „Sufletul meu este întristat până la moarte.” Acest lucru este în deplină armonie cu declarația profetică referitoare la Isus, care spune că sufletul său a fost „făcut jertfă pentru păcat.” Da, sufletul lui Isus a murit, iar prin acel mare sacrificiu sufletele întregii omeniri sunt răscumpărate de la moarte și, în cele din urmă, vor fi înviate din starea de moarte.

O altă utilizare interesantă a cuvântului grecesc „*psuche*” [în română, „suflet”] în Noul Testament se găsește în Faptele Apostolilor 3:20-23. Aici avem o profeție care descrie lucrarea de restaurare, sau înviere, care va fi realizată de Mesia după a doua Sa venire și după instaurarea împărăției Sale. Ni se spune că atunci „orice suflet care nu va asculta [nu se va supune] aceluia profet va fi nimicite din mijlocul poporului”. Astfel, atât Vechiul, cât și Noul Testament subliniază faptul că sufletele umane sunt muritoare, supuse morții, și că, în cele din urmă, toate sufletele răutăcioase vor fi nimicite – nu păstrate și chinuite,

așa cum credințele din Evul Mediu ar vrea să ne facă să credem.

Primul suflet uman creat

Să observăm cu atenție procesul prin care a fost creat primul suflet uman, deoarece acest lucru ne va ajuta să înțelegem mai clar ce este de fapt un suflet. Relatarea scripturală a acestui lucru este dată în Geneza 2:7, care spune: „DOMNUL Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu.”

Rețineți că sufletul este prezentat aici ca fiind rezultatul sau produsul unei uniuni între trup, sau organism, și suflarea vieții – „omul a devenit un suflet viu”. Acest pasaj nu spune, așa cum mulți au presupus în mod eronat în trecut, că Dumnezeu a creat omul și apoi i-a insuflat un suflet – ci declară, mai degrabă, că în momentul creației omul „a devenit” un suflet, ceea ce este cu totul altceva.

În primul rând, conform relatării, organismul, sau trupul, omului a fost format – din „țărâna pământului”. Acest lucru este în armonie științifică cu faptele așa cum le cunoaștem astăzi, întrucât trupul omului este compus în întregime din diverse elemente chimice găsite în pământ. Apoi, în acest organism a fost insuflată „suflarea vieții”, puterea animatoare a aerului pe care îl respirăm, care este necesară atât pentru viața umană, cât și pentru cea animală. Cuvântul ebraic tradus aici prin „suflare” este *neshamah*, care, potrivit profesorului Young, înseamnă literalmente „suflare”. Faptul că a fost suflat în nările părintelui Adam subliniază faptul că era

vorba de suflare. Cu siguranță, nările ar părea un loc ciudat pentru a se afla un suflet nemuritor.

Ce s-a întâmplat atunci când suflarea vieții a fost suflată în nările acestui prim organism uman? Pur și simplu, acesta a prins viață – sau, așa cum declară textul, „un suflet viu”. Privit astfel, „sufletul” este de fapt ceea ce rezultă din unirea organismului cu calitățile dătătoare de viață ale suflării – „suflarea vieții”. O ilustrare simplă a acestui lucru este lumina electrică. Organismul becului, cu vidul său intern, filamentul etc., nu este lumina; nici electricitatea care curge prin acel organism nu este lumina; ci unirea becului cu electricitatea produce lumina. Distrugeți becul (organismul) sau întrerupeți curentul electric (corespunzător suflului vieții), și lumina se stinge; adică încetează să mai existe, fiind stinsă.

La fel se întâmplă și cu sufletul uman. Când corpul este afectat de boală sau accident, până la punctul în care nu mai poate funcționa suficient de bine pentru a reacționa la impulsurile susținătoare de viață ale suflului vieții, sufletul, sau viața, individului „se stinge”, adică încetează să mai existe, moare. La fel, dacă din orice motiv sau în orice mod, suflul vieții este oprit din corp, cum ar fi în cazul înecului sau al asfixierii, viața încetează, de asemenea – sufletul moare.

În acest context, trebuie să ținem cont, desigur, de faptul că marele secret al vieții, ale cărui manifestări exterioare le putem înțelege într-o oarecare măsură, se află în mâinile Creatorului. El este marele Creator, nu numai al omului, ci și al animalelor inferioare. El este pentru toată viața de pe pământ ceea ce este soarele

pentru toată lumina naturală; adică, El este sursa. Omului nu îi este posibil să formeze un organism, să introducă în el o parte din atmosfera pământului și să-l facă să trăiască. Aerul propriu-zis este suflarea vieții atât pentru oameni, cât și pentru animalele inferioare, deoarece este un mijloc al Creatorului prin care, ceea ce înseamnă că principiul vieții este comunicat tuturor creaturilor vii de pe pământ.

Acest principiu al vieții, totuși, nu este o inteligență, ci doar puterea lui Dumnezeu prin care există toată viața. În Geneza 7:15,22 se spune că aceeași suflare a vieții este o însușire a animalelor inferioare.

Pe măsură ce ne continuăm cercetarea, vom descoperi că motivul pentru care Biblia oferă o speranță de viață viitoare și veșnică pentru oamenii care ascultă de legea lui Dumnezeu este că Creatorul își propune să continue să le împărtășească principiul vieții, și nu pentru că El a pus inițial în organismul lor ceva care este imun la moarte.

Speranța nemuririi

După cum s-a menționat deja, expresia „suflet nemuritor” nu se găsește deloc în Biblie. Cuvântul „nemuritor” este folosit o singură dată în întreaga Biblie, iar în acel singur caz este aplicat Domnului și nu omului. Cităm: „Acum, Împăratului veșnic, nemuritor, invizibil, singurul Dumnezeu înțelept, să fie cinste și slavă în veci de veci.” (1 Timotei 1:17). În 1 Timotei 6:16 avem un pasaj similar cu cel de mai sus, în care este folosit cuvântul „nemurire”. Acest text se referă, de asemenea, la Domnul și spune: „Care singur are nemurirea, care locuiește într-o lumină de

care nimeni nu se poate apropia; pe care nimeni nu L-a văzut și nici nu-L poate vedea, căruia fie cinste și putere veșnică.” Aceste două pasaje scripturale ar trebui să lămurească întrebarea dacă omul, prin natură, este o creatură nemuritoare.

Cuvântul „nemurire” este folosit de încă patru ori în Biblie și, în fiecare caz, descrie o răsplată condiționată de viitor pentru cei care, în această viață, umblă cu credincioșie pe urmele Domnului. Și chiar aici să subliniem din nou faptul că nu încercăm să demonstrăm că nu există viață viitoare pentru ființele umane, ci mai degrabă că toată speranța vieții viitoare, conform Bibliei, se bazează pe faptul că va avea loc o înviere a morților, mai degrabă decât pe presupunerea că suntem nemuritori prin natură și, prin urmare, nu putem muri.

Vom lăsa deoparte subiectul general al învierii pentru moment, oprindu-ne aici doar cât să menționăm cele patru versete biblice care se referă la speranța creștinului de a fi înălțat la nemurire împreună cu Domnul. Romani 2:7 spune: „Celor [creștinii] care, prin perseverență în a face binele, caută slava, cinstea și nemurirea, viața veșnică.” Acest text arată că nemurirea nu este acum o posesiune a creștinului, ci mai degrabă ceva ce trebuie căutat, „prin perseverență în a face binele”.

În 1 Corinteni 15:53 citim: „Căci această ființă pieritoare trebuie să îmbrace nepierirea, iar această ființă muritoare trebuie să îmbrace nemurirea.” Aici ni se spune că „nemurirea” este o calitate care, dacă va fi vreodată dobândită, trebuie „îmbrăcată”. Apostolul

spune în mod clar că acum suntem ființe „muritoare”. Versetul următor spune: „Deci, când acest lucru pieritor se va îmbrăca în nepierire, iar acest lucru muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință.”

Există doar un alt text în Biblie în care apare cuvântul „nemurire”, și anume 2 Timotei 1:10. Acesta sună astfel: „Dar acum a fost făcută cunoscută prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Cristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie.” Din acest pasaj reiese clar că nimeni, înainte de Prima Venire a Domnului nostru, nu a avut nici măcar ocazia să lupte pentru nemurire, așa cum este încurajată să facă biserica din Veacul Evanghelic. Mai mult, acesta arată că toată speranța vieții și a nemuririi este centrată în Isus și în lucrarea Sa de răscumpărare.

CAPITOLUL 3

Ce se întâmplă cu iadul?

O doctrină a credinței creștine care a fost mult distorsionată de superstițiile Evului Mediu este cea referitoare la pedeapsa celor care nu ascultă de legea divină. Am văzut că învățăturile clare ale Bibliei sunt că „plata păcatului este moartea”. (Romani 6:23). Am constatat că definiția scripturală a morții este o stare de inconștientă – descrisă simbolic ca somn. Am constatat, de asemenea, că pedeapsa cu moartea se aplică „sufletului”, sau ființei complete, și nu se limitează doar la dezintegrarea organismului uman. Având în vedere aceste adevăruri simple, dar afirmate ale Bibliei, mulți se vor întreba în mod natural și pe bună dreptate despre doctrina chinului veșnic pentru cei răi.

Răspunsul la această aparentă dificultate devine evident când ne dăm seama că teoria torturii veșnice este pur și simplu un dogmă creată de om și nu are niciun fel de susținere în Scripturile sacre. Este adevărat că Biblia vorbește mult despre iad, chiar și expresia „focul iadului” se găsește în scripturile sacre; totuși, la o analiză mai atentă, se constată că iadul biblic nu este deloc un loc de chin, ci este doar starea morților; iar acea stare, am descoperit noi, este una de inconștientă.

Toți știu, desigur, că toate traducerile Bibliei provin din manuscrisele ebraice ale Vechiului Testament și din manuscrisele grecești ale Noului Testament. Prin urmare, pentru a avea o bază factuală solidă pe care să ne întemeiem concluziile cu privire la această

chestiune importantă legată de scopul și planul divin, este necesar să consultăm autoritățile în limbile ebraică și greacă cu privire la semnificația reală a diverselor cuvinte antice care sunt traduse prin „iad”. Făcând acest lucru, ni se deschide imediat o mulțime de informații surprinzătoare.

Constatăm, de exemplu, că în întregul Vechi Testament există un singur cuvânt ebraic tradus prin „iad”, iar acel cuvânt este „*sheol*”. Acest cuvânt apare, în total, de 65 de ori. Uneori este tradus prin „mormânt”, alteori prin „iad”, iar alteori prin „groapă”. Dr. James Strong, profesor de ebraică și greacă, definește „*sheol*” ca fiind „lumea morților”. Dar pentru a ajunge la o concluzie definitivă cu privire la condiția exactă care există în această „lume a morților”, este necesar să consultăm Biblia însăși.

Cuvântul ebraic „*sheol*” apare în Eclesiastul 9:10, unde este tradus prin „mormânt”. Citez: „Orice îți cade în mână să faci, fă-o cu toată puterea ta; căci în mormânt [*sheol*], unde te duci, nu este nici muncă, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune.” Aceasta este definiția inspirată a cuvântului ebraic „*sheol*” – singurul cuvânt tradus prin iad în Vechiul Testament. Ea clarifică faptul că această „lume a morților” este o lume tăcută, adormită, în care nu există cunoaștere, nici conștiință. Timp de patru mii de ani, de la crearea lui Adam până la Prima Venire a lui Isus, Iehova nu a folosit niciun alt cuvânt decât acesta pentru a descrie starea morților. Dacă tortura veșnică este pedeapsa pentru păcat, nu ar fi fost oare extrem de crud și nedrept să țină oamenii în ignoranță cu privire la aceasta pentru o perioadă atât de lungă?

Bunul profet Iov știa că „sheol” era o stare de inconștientă comparabilă cu somnul și, din acest motiv, când suferea atât de acut, atât mental, cât și fizic, i-a cerut Domnului să-l lase să coboare în această stare. Da, Iov s-a rugat să meargă în iadul biblic. Rugăciunea lui sună astfel: „O, de m-ai ascunde în mormânt [*sheol*], de m-ai ține ascuns, până când mânia Ta va trece, de mi-ai rându-i un timp hotărât și de ți-ai aminti de mine!” Rețineți că Iov a vrut să meargă în „sheol” pentru a scăpa de mânia lui Dumnezeu. Cât de diferit este acest lucru de teoria crezului conform căreia iadul este locul în care Dumnezeu își revarsă mânia cu cea mai mare răutate asupra tuturor celor care ajung acolo! Un alt aspect de remarcat aici este că Iov era un slujitor credincios al Domnului, și totuși se aștepta să ajungă în iadul biblic când va muri. Ce poate însemna acest lucru?

O examinare atentă a tuturor textelor din Vechiul Testament în care apare cuvântul „Sheol” va revela că această „lume a morților” este o stare în care atât cei buni, cât și cei răi, sfinții și păcătoșii, ajung la moarte. Nu este însă neapărat o stare permanentă a morții. De fapt, Iov nu se aștepta să rămână în moarte, așa că, la încheierea rugăciunii sale, l-a rugat pe Domnul să-și amintească de el, chemându-l din „*sheol*”. El pune întrebarea: „Dacă un om moare, va trăi din nou?” și apoi își răspunde singur la întrebare, afirmându-și speranța în înviere, astfel: „Tu vei chema, și eu îți voi răspunde; vei avea dorința de a vedea lucrarea mâinilor Tale.” Iov 14:13-15

Doar o singură dată în Vechiul Testament ideea de suferință este asociată cu cuvântul „iad”, și anume în

Psalmul 116:3, care spune: „Mă înconjuraseră durerile morții , și mă apucaseră chinurile iadului [sheol].” David este cel care vorbește în acest pasaj și, deși a cedat ispitei uneori, totuși, datorită loialității inimii sale față de Creatorul său, se spune că era un om „după inima lui Dumnezeu”. (Faptele Apostolilor 13:22). Cu siguranță, un astfel de om nu ar fi un candidat potrivit pentru a suferi torturile unui iad dogmatic. Ce vrea să spună, atunci, când afirmă: „Durerea iadului m-a cuprins”?

Sensul cuvintelor lui David din acest text devine evident când luăm în considerare contextul. El povestește cum Domnul l-a izbăvit de la moarte, chiar dacă era atât de bolnav încât era pe moarte. „Durerea iadului” la care se referă el este în mod clar durerea și suferința asociate procesului de moarte – boala care a dus în cele din urmă la moartea profetului, deși pentru o vreme a fost izbăvit de ea. Privind din acest punct de vedere, putem vedea că toate suferințele din lume care duc în cele din urmă la moarte ar putea fi considerate în mod corespunzător ca fiind „dureri ale iadului”, deoarece ele duc la starea de moarte, „sheol”, iadul biblic.

Iadul în Noul Testament

Cuvântul grecesc *hades* este folosit în Noul Testament pentru a traduce cuvântul ebraic „sheol”, atunci când se citează din Vechiul Testament. Un exemplu interesant în acest sens este Faptele Apostolilor 2:27, care spune: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad [*hades*], nici nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.” Aceste cuvinte sunt o citare din

Psalmul 16, unde, conform mărturiei inspirate a apostolului Petru, profetul David a prezis moartea și învierea lui Isus. În această profeție, David folosește cuvântul ebraic „sheol”, iar în traducerea acestuia, apostolul folosește cuvântul grecesc *hades*. Din aceasta știm că *hades* din Noul Testament are același înțeles ca „sheol” din Vechiul Testament. În măsura în care profetul din Eclesiastul 9:10 definește „sheol” ca fiind o stare de inconștiență, nu pare să existe loc de îndoială cu privire la înțelesul cuvântului iad din Noul Testament.

Profeția lui David din Psalmul 16:10, pe care, după cum s-a menționat anterior, Petru o interpretează ca referindu-se la moartea și învierea lui Isus, este deosebit de interesantă deoarece îl plasează pe Isus în iadul biblic în timpul morții sale. Astfel, este evident că iadul biblic nu este genul de loc pe care teologia Evului Mediu l-a descris; pentru că, cu siguranță, nu ne-am putea gândi la Isus ca fiind plecat într-un loc de tortură. Dar, când ne amintim că iadul biblic este starea sau condiția morții, putem înțelege de ce a fost necesar ca Isus să meargă în iad. Biblia arată clar că Isus, în lucrarea Sa de răscumpărare pentru omenire, a luat locul păcătosului în moarte, că a devenit o răscumpărare, sau un preț corespunzător, pentru păcatele lumii. Făcând acest lucru, El a gustat „moartea pentru fiecare om”, prin urmare, a intrat în starea de moarte, iadul biblic. - Isaia 53:3-10; 1 Timotei 2:3-6; Evrei 2:9

Întoarcerea din iad

Pentru a fi pe deplin siguri că iadul biblic nu este un loc de tortură veșnică, așa cum teologia tradițională ar vrea să ne facă să credem, să ne îndreptăm atenția spre Apocalipsa 20:13 și 14. În acest pasaj, cuvântul grecesc *hades*, tradus prin „iad”, este folosit în Biblie pentru ultima oară. Citim: „Marea a dat înapoi morții care erau în ea; și moartea și iadul [*hades*] au dat înapoi morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare după faptele lor. Și moartea și iadul [*hades*] au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua.”

Trei fapte remarcabile devin evidente pe măsură ce studiem pasajul de mai sus: În primul rând, că iadul biblic nu este neapărat o locuință permanentă nici pentru cei răi, nici pentru cei dreți, deoarece se spune că își dă înapoi morții. În al doilea rând, că iadul biblic nu este lacul de foc. În al treilea rând, că cei despre care se spune aici că au fost în iad erau morți în timp ce se aflau acolo, și nu vii, suferind presupusele agonii ale abisului din Evul Mediu al celor condamnați.

După cum s-a menționat deja, aceasta este ultima mențiune a iadului în Biblie, iar aici îl găsim descris ca un loc sau o stare, complet golit de locuitorii săi, și apoi ars sau distrus într-un lac de foc simbolic. Focul este unul dintre cele mai distructive elemente cunoscute de știință, iar aici este folosit de Domnul pentru a ilustra sau simboliza faptul că Hadesul, starea de moarte care a rezultat din păcatul primilor noștri părinți în Eden, va fi în cele din urmă distrus. 1 Corinteni 15:26

Cheile iadului

În Apocalipsa 1:18, însuși Isus ne atrage atenția asupra posibilității ca iadul să fie nevoit, în cele din urmă, să-și elibereze morții, prin următoarele cuvinte: „Eu sunt Cel ce trăiește și a fost mort; și iată, sunt viu în veci de veci, Amin; și am cheile iadului și ale morții d.” Cheile sunt folosite pentru a descuia uși sau porți. Isus a dobândit aceste chei simbolice ale iadului și ale morții prin propria Sa moarte. Acest lucru îi conferă autoritatea divină de a descuia marea închisoare a morții și de a elibera pe cei captivi; iar în pasajul care declară că „moartea și iadul au dat înapoi morții care erau în ele”, exact acest lucru este arătat că are loc.

Faptul că Isus posedă acum dreptul divin de a învia morții este subliniat și de apostolul Pavel în Romani 14:9, care spune: „În acest scop, Cristos a murit, a înviat și a înviat, ca să fie Domn atât al morților, cât și al celor vii.” Ca Domn al morților, El a promis să-și folosească autoritatea și puterea oficială, „cheile iadului”, pentru a readuce lumea la viață. Acesta este sensul cuvintelor Domnului, așa cum sunt consemnate în Ioan 5:28, 29: „Nu vă mirați de aceasta, căci vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară; cei ce au făcut binele, spre învierea vieții; iar cei ce au făcut răul, spre învierea judecării.”

Această evacuare a lumii morților din „sheol” sau *hades* va fi urmată, așa cum se indică în Apocalipsa 20:14, de distrugerea iadului. Aceasta nu era o idee nouă pentru scriitorii Noului Testament, deoarece

fusese profețită cu mult timp înainte în Vechiul Testament. Prin profetul Osea, Domnul spune: „Îi voi face obiectul răscumpărării din puterea mormântului; îi voi izbăvi de moarte: O, moarte, voi fiurgia ta; O, mormânt [*sheol*], voi fi pieirea ta; pocăința va fi ascunsă de ochii mei.” (Osea 13:14). Observați asigurarea binecuvântată dată în acest pasaj: „Pocăința va fi ascunsă de ochii Mei.” Adică, Domnul hotărâse să distrugă moartea și iadul, iar aceasta va fi cu siguranță împlinirea glorioasă a scopului Său iubitor în favoarea rasei căzute.

Bogatul din iad

Cei care insistă că cuvântul grecesc *hades* din Noul Testament semnifică un loc de chin fără sfârșit, mai degrabă decât o stare de inconștiență în moarte, așa cum Biblia ne învață atât de clar, citează pilda bogatului și a lui Lazăr pentru a-și dovedi afirmația. Este adevărat, desigur, că cuvântul iad din această parabolă este o traducere a *cuvântului hades*; dar o examinare atentă și imparțială a relatării va arăta că acesta nu poate fi folosit în mod consecvent pentru a dovedi că oamenii buni merg într-un loc de fericire când mor, în timp ce oamenii răi sunt trimiși într-un loc de tortură.

Profesorul Benjamin Wilson, autorul traducerii *Emphatic Diaglott* a Noului Testament, știind că *hades* nu semnifică un loc de chin, a fost nedumerit să înțeleagă modul în care este folosit în această parabolă, așa că prezintă o notă de subsol în care se oferă dovezi că întreaga parabolă ar putea fi o interpolare și nu face de fapt parte deloc din scrierile

sacre. Nu putem spune dacă acest lucru este adevărat, însă, atunci când relatarea este privită din perspectiva faptului că este o parabolă și nu o expunere a unor fapte literale, nu pare să existe niciun motiv să ne îndoim de autenticitatea ei. Pentru a avea detaliile parabolei clar în minte, vă sugerăm o recitare atentă a relatării din Luca 16:19-31.

Ciudat, dacă este literal

Conform teologiei Evului Mediu, această parabolă ar trebui să ne învețe că toți oamenii buni care cred în Cristos merg în rai când mor, iar toți oamenii răi care nu-L acceptă pe Cristos în această viață merg într-un loc de tortură veșnică la moarte. Totuși, oricât de ciudat ar părea, o analiză atentă a parabolei indică faptul că nu se spune absolut nimic nici despre oamenii buni, nici despre oamenii răi; nici nu se spune nimic despre rai. Tot ce se spune despre omul presupus virtuos din parabolă este că era sărac și acoperit de răni, că mânca firimiturile care cădeau de la masa bogatului și că câinii îi lingeau rănilile. Despre bogat se spune doar că trăia în lux, purta haine bune și îi permitea săracului să zacă la poarta lui.

De asemenea, conform parabolei, cerșetorul bolnav nu a ajuns în rai când a murit, ci a fost dus de îngeri în „sânul lui Avraam”. Dacă aceasta este o afirmație literală, ar exclude posibilitatea ca altcineva să fie vreodată binecuvântat cu o răsplată similară la moarte, deoarece nu ar fi loc pentru mai mult de un cerșetor bolnav în sânul lui Avraam. Pe de altă parte, dacă sânul lui Avraam este înțeles ca fiind simbolic pentru rai, iar cerșetorul reprezentativ pentru cei care sunt calificați pentru rai, atunci singura speranță pentru oricare dintre noi este să devenim cerșetori săraci plini de răni înainte de a muri – da, și să avem câini care să ne lingă rănilile.

Există multe alte inconsistențe în această parabolă dacă este privită în lumina teologiei tradiționale. De fapt, nu există niciun element în ea care să fie în

armonie cu teoria că credincioșii creștini merg în rai când mor, în timp ce necredincioșii merg într-un loc de chin. Singurul punct din relatare pe care teologii l-au folosit pentru a susține dogma torturii, care îl dezonorează pe Dumnezeu, este faptul că se spune că bogatul este înconjurat de flăcări chinuitoare după moartea sa. Dar ce ar fi putut să însemne Isus prin această relatare ciudată?

Am menționat deja că acest pasaj din Scriptură este o parabolă. În această idee se află cheia înțelegerii adevăratului său sens. Într-o parabolă, lucrurile spuse nu trebuie înțelese la propriu. Poate că nu suntem în măsură să stabilim în mod dogmatic ce a vrut Isus să învețe prin această parabolă, dar importanța acordată lui „Tatăl Avraam” pare să indice că aceasta are de-a face într-un fel cu experiențele urmașilor naturali ai lui Avraam, întrucât ei erau cei care, în zilele lui Isus, îl numeau pe Avraam tatăl lor. (Matei 3:9; Ioan 8:33, 39; Romani 4:1). Prin urmare, pare rezonabil să concluzionăm că bogatul din parabolă este menit să ilustreze națiunea evreiască. Acesta nu este un simbolism neobișnuit, întrucât chiar și astăzi îl avem pe „Unchiul Sam” pentru a simboliza Statele Unite.

Națiunea evreiască era o națiune regală în ochii lui Dumnezeu, aleasă de El ca canal prin care binecuvântările promise urmau să se revarsă asupra tuturor celorlalte națiuni. Această poziție regală a sămânței naturale a lui Avraam era reprezentată în parabolă de hainele purpurii ale bogatului. El purta, de asemenea, în fin, care ilustra neprihănirea tipică care le revenea evreilor datorită eforturilor lor de a

păzi Legea mozaică și prin jertfele e e din slujbele Cortului. Datorită tuturor promisiunilor bogate făcute lor, ei trăiau în lux în fiecare zi, așa cum spune parabola. Într-adevăr, bogatele binecuvântări ale Domnului pentru ei s-au dovedit a fi piatra de poticnire a lor. Pavel, citând din Psalmul 69:22, spune: „Masa lor să le fie o capcană, un laț, o piatră de poticnire și o răsplată pentru ei.” Romani 11:9

Cerșetorul din parabolă pare a fi o ilustrare potrivită a neamurilor din vremea primei veniri a lui Isus. Din punctul de vedere al favoarei lui Dumnezeu, ei erau într-adevăr săraci. Toate promisiunile fuseseră făcute evreilor și prin evrei. Orice neam din acea vreme care dorea binecuvântările adevăratului Dumnezeu trebuia să devină evreu, făcându-se prozelit. Pentru evrei, neamurile erau „câini”, nevrednici de orice considerație specială.

Statutul atât al iudeilor, cât și al neamurilor s-a schimbat foarte mult la scurt timp după răstignirea și învierea lui Isus. Iudeii își respinseseră și își răstigniseră Mesia și, ca urmare, fuseseră lepădați de favoarea divină. În acest sens al cuvântului, ei au murit. Și-au pierdut locul de favoare deosebită înaintea Domnului și, ca națiune, au căzut în uitare. Dar, ca popor, au continuat să trăiască; și din acea zi până acum, flăcările persecuției i-au cuprins aproape constant.

Și cerșetorul a murit; adică, neamurile au încetat să mai fie un popor complet ignorat de Dumnezeu, ci, dimpotrivă, favoarea divină le-a fost acordată, iar toți cei care au crezut au fost duși, simbolic vorbind, în

sânul lui Avraam d . Ei au devenit moștenitori ai promisiunilor făcute lui Avraam și prin el. Cu privire la aceasta, Pavel spune: „Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți pe păgâni [neamurile] prin credință, a propovăduit Evanghelia mai înainte lui Avraam.” (Galateni 3:8). Deși a fost posibil pe tot parcursul Veacului Evanghelic ca evreii individuali să devină creștini și astfel să devină copii spirituali ai lui Avraam, providența divină a decis în această chestiune astfel încât neamurile să devină beneficiarii speciali ai favoarei sale în acest sens – ei au ocupat locul de favoare principală, așa cum este ilustrat de „sânul lui Avraam”.

La fel cum bogatul din parabolă l-a rugat pe Avraam să-l trimită pe Lazăr cu o picătură de apă pentru a-i răcori limba – pentru a-i ușura suferința – tot așa, de-a lungul veacului, evreii, ca popor, L-au implorat pe Dumnezeu de mai multe ori să le trimită o măsură de alinare prin surse creștine! Dar greutățile și persecuțiile au continuat. Într-adevăr, a existat o mare prăpastie între evrei și neamurile favorizate spiritual pe parcursul acestei lungi perioade – o prăpastie imposibil de trecut. Nimic din parabolă nu indică însă că această chin a bogatului urma să dureze pentru totdeauna. Alte pasaje din Scriptură arată clar că a sosit chiar acum timpul în care națiunea evreiască urmează să fie restaurată la locul ei anterior de favoare divină, ca sămânță naturală a lui Avraam.

Un alt punct interesant din parabolă este că „cei cinci frați” menționați de bogat erau, de asemenea, considerați a-l avea pe Avraam ca tată. Când

națiunea a fost eliberată din captivitatea din Babilon, în temeiul unui decret emis de regele Cir al Persiei, cu 500 de ani înainte de Prima Venire a Domnului nostru, cei care s-au întors în Palestina proveneau în mare parte din două triburi, deși s-au întors și câțiva din toate triburile. (2 Cronici 36:20-23; Ezra 2:1). Dacă acest om bogat reprezenta cele două triburi, atunci celelalte zece triburi, dintre care majoritatea nu au avut ocazia să intre în contact direct cu învățăturile lui Mesia la prima Sa venire, pot fi reprezentate în mod corespunzător de cei cinci frați.

Privită astfel, fiecare detaliu al parabolei se dovedește a fi în armonie cu Biblia, precum și cu faptele istorice; pe când, dacă ne gândim la ea ca la o afirmație literală menită să arate răsplătirile finale ale celor drepți, este extrem de inconsistentă și absurdă. Nu numai atât, dar ar însemna că Biblia este contradictorie și nesigură deoarece, așa cum am văzut deja, „sheol” în Vechiul Testament și „*hades*” în Noul Testament sunt menționate în mod specific ca fiind condiții în care nu există cunoaștere, în timp ce în această parabolă se spune că există chin în *hades*. Totul devine clar când realizăm că aici se face referire la moartea națională, în timp ce poporul națiunii continuă să trăiască și să fie persecutat.

Viermi nemuritori – Foc nestins

În timp ce „sheol” este singurul cuvânt din Vechiul Testament tradus prin „iad”, *hades*, echivalentul său grecesc, nu este singurul cuvânt tradus prin „iad” în Noul Testament. Chiar în afara Ierusalimului antic se afla o vale în care erau arse cadavrele și alte deșeuri

ale orașului; și se spune că pucioasa era folosită ca ajutor în această muncă de distrugere – probabil ca dezinfectant. Acest loc era numit în ebraică „” (Valea lui Hinnom), iar grecii îl numeau „Gehenna”. Așadar, acest cuvânt grecesc, *Gehenna*, este folosit de câteva ori în Noul Testament și este adesea tradus prin „iad”. Se spune că cadavrele anumitor criminali considerați de evrei ca fiind nevrednici de înviere erau aruncate în Gehenna; de aceea, Isus folosește acest cuvânt pentru a descrie o stare de distrugere veșnică în care păcătoșii cu toată voința lor trebuie să ajungă în cele din urmă.

Cuvântul „*Gehenna*” este tradus prin „iad” în Marcu 9:43-48, unde se spune următoarele: „Dacă mâna ta te face să păcătuiești, taie-o: mai bine îți este să intri în viață cu un singur membru, decât să ai două mâini și să ajungi în iad, în focul care nu se stinge niciodată: unde viermele lor nu moare, iar focul nu se stinge. Și dacă te face să păcătuiești piciorul tău, taie-l: mai bine îți este să intri în viață cu un picior, decât să ai două picioare și să fii aruncat în iad, în focul care nu se stinge niciodată: unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge. Și dacă ochiul tău te face să păcătuiești, scoate-l: mai bine este pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu cu un singur ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul iadului: unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge.”

În fiecare caz din pasajul de mai sus, cuvântul iad este o traducere a cuvântului grecesc *Gehenna* și este, prin urmare, în mod clar, o aluzie la semnificația simbolică a efectelor distructive ale focurilor care ardeau continuu în Valea Hinnom. Întreaga imagine

este una de distrugere, mai degrabă decât de chin. Chiar și mențiunea viermilor care nu mor intensifică această imagine a distrugerii, deoarece acești viermi sunt, fără îndoială, cei care infestază toate cadavrele. Traducătorii acestui pasaj, desigur, credeau în teoria torturii veșnice și au făcut tot ce au putut pentru a ne oferi o traducere care să pară că susține superstițiile lor. De aceea, focul „nestins” și „viermii nemuritori” conferă textului o aparență care îi convinge pe unii că tortura veșnică într-un iad de foc trebuie să fie într-adevăr soarta celor răi.

Dacă vom folosi însă bunul simț, vom descoperi că pasajul nu prezintă deloc o problemă de acest fel. Orice foc care consumă complet ceea ce este ars este numit în mod corespunzător un foc nestins. Un foc care continuă să ardă până când tot materialul combustibil din jur este consumat este un foc care nu este stins, dar nu este un foc veșnic. Așadar, Isus ilustra aici faptul că păcătoșii nu vor putea scăpa de pedeapsa deplină a păcatului, care este moartea sau distrugerea – că focurile distrugerii nu vor fi stinse. De asemenea, în cazul în care focul simbolic nu ar fi dus la bun sfârșit, din orice motiv, lucrarea de distrugere, „viermii” mereu prezenți ar fi făcut-o. Prin urmare, din orice punct de vedere putem vedea că Domnul folosea aici un simbol al distrugerii, care confirmă din nou mărturia unanimă a Scripturilor că „plata păcatului este moartea”. Romani 6:23

Restul acestui pasaj din Scriptură este, de asemenea, simbolic. Ochii, mâinile și picioarele cuiva sunt prețuite cel mai mult datorită utilității lor, iar sugestia lui Isus ca creștinul să se despartă de ele

mai degrabă decât să piardă viața veșnică este doar un alt mod de a spune că ar trebui să fim dispuși să facem orice fel de sacrificiu în această viață, mai degrabă decât să punem în pericol existența noastră veșnică.

Prima aplicare a pasajului se referă în mod evident doar la creștini – cei care s-au angajat să urmeze pașii lui Isus – deși același principiu se va aplica celor răi din proprie voință în timpul Mileniului. Creștinii sunt acum la încercare pentru viață, iar cea mai sigură cale de a obține victoria este prin sacrificarea tuturor lucrurilor în slujba divină.

Isaia 66:24 descrie distrugerea păcătoșilor încăpățânați în timpul Mileniului într-un limbaj similar celui folosit de Domnul. Isus ar fi putut cita acest pasaj, aplicând simbolismul distrugerii celor care sunt acum la încercare pentru viață. Citim: „Ei vor ieși și vor privi cadavrele celor care au păcătuit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri, nici focul lor nu se va stinge; și vor fi o urâciune pentru toată făptura vie.”

Fumul chinului lor

Apocalipsa 14:10,11 este uneori citată ca dovadă a doctrinei chinului. Această porțiune din Scriptură sună astfel: „Acesta va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit cu foc și pucioasă în fața sfinților îngeri și în fața Mielului; și fumul chinului lor se ridică în sus pentru totdeauna și pentru totdeauna; și nu au odihnă nici zi, nici noapte cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei.”

Dacă pasajul de mai sus este intenționat de Domnul a fi o afirmație literală a faptelor, atunci nu mulți dintre oamenii lumii trebuie să fie îngrijorați în mod special în legătură cu aceasta, pentru că se spune că chinul este asupra celor care se închină fie unei fiare, fie Icoanei Fiarei. Deși unii din țările păgâne au adorat fiare, puțini, dacă nu chiar niciunul, au adorat vreodată o fiară literală, așa cum este descrisă aici – o fiară asemănătoare unui leopard, cu picioare de urs, gură de leu și cu șapte capete și zece coarne. (Apocalipsa 13:1,2). Pasajul este și mai enigmatic din punct de vedere literal când observăm că chinul are loc în prezența îngerilor sfinți, ceea ce ar putea fi ușor interpretat ca însemnând în cer. Cu siguranță, o astfel de situație în cer ar face ca acesta să fie un loc cu totul diferit de ceea ce mulți au crezut că este.

Cartea Apocalipsei este o carte a simbolurilor, iar acest pasaj nu face excepție de la regulă. „Fiara” de aici este, evident, un sistem religio-politic fals care cere închinarea oamenilor; iar ideea prezentată simbolic este că cei care mărturisesc că îl urmează pe Miel și se închină Dumnezeuului adevărat, dar care, în schimb, își declară loialitatea față de această fiară, vor fi supuși la necazuri de tot felul, având parte de suferințele care vor veni asupra tuturor sistemelor false în timpul marelui „timp de necaz” cu care se va sfârși în cele din urmă această epocă. Nu există nimic în acest pasaj care să indice că chinul are loc după moarte.

„Fumul” chinurilor lor este, în mod evident, o modalitate simbolică de a spune că dovada, sau

amintirea, chinurilor lor va continua să fie pentru totdeauna o memento a consecințelor adorării oricărui lucru sau a oricărei persoane, în afară de adevăratul Dumnezeu. Indiferent de semnificația tuturor detaliilor acestui pasaj, cu siguranță acesta nu poate fi folosit în mod consecvent pentru a dovedi teoria din Evul Mediu privind tortura eternă a celor răi.

Cum va fi chinuit Satana

Unii, în încercarea de a „dovedi” doctrina chinului veșnic, s-au agățat de afirmația din Apocalipsa 20:10, susținând că aceasta susține teoria chinului. Cităm: „Diavolul care i-a înșelat a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde se află fiara și falsul profet, și va fi chinuit zi și noapte, în vecii vecilor.” Am văzut deja că Biblia face o distincție clară între „lacul de foc” și „iad”, sau *hades*, în sensul că se spune că cel din urmă este aruncat în primul. (Apocalipsa 20:14). Această „chin” despre care se spune că va veni asupra lui Satana este evident limitată la el și nu s-ar putea aplica celor care sunt eliberați din iad și despre care se spune că li se vor „șterge lacrimile”. Apocalipsa 21:4

Cum va fi atunci chinuit Satana? Se aplică teoria Evului Mediu întunecat în cazul lui, dacă nu în cazul altcuiva? Nu credem acest lucru. Cuvântul grecesc tradus aici prin „chinuit” provine, potrivit profesorului Strong, din cuvântul grecesc „basanos”, al cărui sens literal îl dă ca fiind „piatră de încercare”. Același cuvânt este tradus prin „chinuit” în 2 Petru 2:8, unde ni se spune despre efectul faptelor rele ale sodomiților asupra sufletului dreptului Lot. Ideea în

cazul lui Lot este, evident, că el învăța zilnic, prin comparație, rezultatele teribile ale unei vieți fără Dumnezeu.

Pentru a înțelege corect cum va fi „chinuit” diavolul, este util să luăm în considerare profetia lui Isaia 14:15-17 d . Citim: „Totuși, vei fi coborât în iad [*sheol*], în adâncurile gropii. Cei care te vor vedea te vor privi cu atenție și te vor lua în considerare, zicând: «Este acesta omul care a făcut pământul să se cutremure, care a zguduit împărățiile; care a făcut lumea ca o pustie și a distrus cetățile ei; care nu a deschis casa prizonierilor săi [ai morții]?»”

Comparând această profetie referitoare la distrugerea lui Satan cu declarația din Apocalipsa privind „chinul” său, pare clar că diavolul va deveni un exemplu veșnic al rezultatelor teribile ale unei căi de rebeliune împotriva lui Dumnezeu, că de-a lungul veacurilor eternității, cei mântuiți din omenire vor continua să-l batjocorească. Nu că diavolul însuși va fi conștient de batjocura la care este supus. Acest lucru nu ar fi necesar în sensul textului. De exemplu, în modul nostru de a vorbi, auzim uneori spunându-se despre cineva care a fost disprețuit în comunitatea sa: „Acum că omul a murit, să se odihnească, deoarece nu se poate realiza nimic continuând să vorbim despre el.”

De fapt, desigur, nimic din ceea ce am putea spune sau face nu l-ar afecta în vreun fel pe cel care a murit, la fel cum ignominia veșnică care va fi aruncată asupra lui Satana nu-l va afecta atunci când va fi în cele din urmă distrus în lacul de foc; cu toate acestea,

oamenii nu-l vor lăsa să se odihnească; ei vor continua să-l prezinte ca un exemplu al rezultatelor cumplite ale unei căi rele și egoiste. Astfel, se va vedea că permisiunea divină a răului va avea ca rezultat o binecuvântare veșnică pentru toți cei dispuși și ascultători din familia umană, fiind criteriul prin care toți vor putea să discearnă în mod inteligent între bine și rău. Fără îndoială, majoritatea va alege binele.

CAPITOLUL 4

Spiritele și spiritismul

„Căci și Cristos a suferit o dată pentru păcate, cel neprihănit pentru cei nelegiuți, ca să vă aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în Duhul. După ce a fost înviat, a mers și a propovăduit spiritelor întemnițate – celor care au fost neascultători cu mult timp în urmă, când Dumnezeu a așteptat cu răbdare în zilele lui Noe, în timp ce se construia arca. În ea, doar câțiva oameni, opt în total, au fost mântuiți prin apă.” 1 Petru 3:18-20

Faptul că adevărul Cuvântului lui Dumnezeu nu poate fi înțeles și apreciat corespunzător decât prin luarea în considerare a întregii sale mărturii cu privire la un anumit subiect este bine ilustrat de numeroasele sale afirmații referitoare la starea și locul în care se afla Isus în perioada dintre moartea și învierea Sa.

Într-o profeție din Vechiul Testament referitoare la Isus, citată de apostolul Petru și aplicată de acesta la moartea și învierea Domnului, se spune că Isus a fost în iad. (Psalmul 16:10; Faptele Apostolilor 2:27-32). Din cauza unei neînțelegeri a ceea ce Isus însuși i-a spus tâlharului de pe cruce, mulți au fost induși să creadă că El a mers în „paradis” în momentul în care a murit; iar dintr-o lectură superficială a textului nostru actual, s-ar părea că El a mers undeva pentru a predica „duhurilor din închisoare”.

Într-o discuție anterioară am învățat că iadul biblic este starea de moarte; că „sheol” în Vechiul Testament și „hades” în Noul Testament sunt cuvinte

dă care descriu o stare de inconștiență totală. (Eclesiastul 9:10). Deoarece Isus a murit ca răscumpărare, sau înlocuitor, pentru tatăl Adam și neamul său, luând astfel locul păcătosului, era necesar ca El să intre în această stare de moarte, iadul biblic.

„Și-a făcut mormântul printre cei răi”, a declarat profetul referindu-se la Isus (Isaia 53:9). În concordanță cu acest adevăr biblic fundamental, trebuie să căutăm să înțelegem tot ce mai are de spus Cuvântul sfânt cu privire la locul în care s-a aflat Isus între momentul morții sale pe cruce și învierea sa din morți, a treia zi după aceea.

Pentru a înțelege clar cum a fost posibil ca Isus să predice „duhurilor din închisoare” într-un moment în care alte pasaje biblice arată că era inconștient în moarte, este necesar mai întâi să stabilim cine erau „duhurile” cărora le-a predicat. Această informație ne-o oferă Petru prin cuvintele: „cei care au fost neascultători cu mult timp în urmă, când Dumnezeu a așteptat cu răbdare în zilele lui Noe”.

Așa că El s-a dus și a predicat spiritelor din închisoare – celor care nu au ascultat de Dumnezeu cu mult timp în urmă, când Dumnezeu a așteptat cu răbdare în timp ce Noe își construia corabia.

În a doua sa epistolă, Petru ne oferă o identificare și mai clară a „spiritelor”, spunând: „Dacă Dumnezeu nu a cruțat îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în iad și i-a dat în lanțurile întunericului, pentru a fi păstrați pentru judecată; și nu a cruțat lumea veche, ci l-a cruțat pe Noe, a opta persoană, un predicator al

neprihănit d , aducând potopul asupra lumii celor nelegiuți.” 2 Petru 2:4,5

Din citatul de mai sus se va vedea că „spiritele” cărora le-a predicat Isus erau un anumit grup de „îngeri” care fuseseră neascultători față de Dumnezeu în timpul potopului. Apostolul Iuda menționează, de asemenea, aceste ființe, referindu-se la ele ca la „îngeri” și descriind păcatul lor special ca fiind acela că „nu și-au păstrat rangul inițial”. Iuda explică, la fel ca Petru, că acești „îngeri” sunt acum închiși, adăugând că se află în „lanțuri de întuneric”, așteptând judecata zilei mari. Iuda 6

Aceste „spirite în închisoare” nu sunt, așadar, „spiritele” sau „fantomele” ființelor umane care au murit, ci sunt creaturi spirituale de pe planul angelic al existenței. Acesta este un adevăr important pe care trebuie să-l ținem mereu minte.

Înțelegem că planul pământesc al creației lui Dumnezeu este vizibil și inteligibil pentru noi; există diverse niveluri de existență, de la cea mai joasă formă de viață „unicelulară” până la om, care, în perfecțiunea sa, era regele acestui domeniu material sau pământesc. Scripturile arată că această aceeași varietate din creația divină se extinde la un tărâm superior, mult dincolo de ceea ce ne este vizibil, că deasupra omului, cea mai înaltă dintre creaturile pământești ale lui Dumnezeu, există o lume spirituală; și că în această lume spirituală, la fel ca în cea naturală, există diverse ordine de ființe, precum îngerii, heruvimii etc.

În ceea ce privește omul, psalmistul declară: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii.” (Psalmul 8:5). Când Isus a venit pe pământ pentru a muri ca Mântuitor al omului, El „S-a făcut trup” și a murit ca om; dar când a înviat, a fost înălțat „cu mult deasupra oricărei stăpâniri, puteri, tărie, domnie și a oricărui nume care se numește, nu numai în această lume, ci și în cea viitoare.” (Efeseni 1:21). Astfel, Scripturile indică o linie clară de demarcație între planul pământesc și cel spiritual al existenței.

Biblia indică faptul că în prezent există atât îngeri sfinți, cât și nesfinți; deși, la creație, toate aceste creaturi spirituale erau în armonie cu Dumnezeu și-L slujeau în diverse funcții. Despre acei îngeri care au rămas în armonie cu Creatorul, apostolul spune că ei sunt acum „duhuri slujitoare, trimise să slujească celor ce vor fi moștenitori ai mântuirii”. Evrei 1:14

Din nou, „Cu privire la îngeri, El spune: «El face din îngerii Săi duhuri, iar din slujitorii Săi flăcări de foc»” (Evrei 1:7). În ceea ce privește acești slujitori angelici ai creștinilor, Isus a spus: „Luați seama să nu disprețuiți pe niciunul dintre acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri privesc mereu fața Tatălui Meu care este în ceruri.”- Matei 18:10

„Îngerii” pământești și cerești

Cel care studiază Scripturile nu trebuie să fie derutat de faptul că, în Biblie, termenul „înger” este uneori aplicat ființelor umane. Cuvântul înseamnă literalmente „slujitor” sau „mesager”, și este întotdeauna necesar să se determine din context

dacă pasajul în care este folosit se referă la mesageri umani sau la mesageri cerești, sau spirituali.

Pe de altă parte, Scripturile indică clar că există creaturi spirituale numite „îngeri”. De exemplu, în noaptea în care s-a născut Isus, un „înger” le-a anunțat păstorilor nașterea Lui. Faptul că o ființă spirituală a îndeplinit această slujbă reiese din cuvintele: „Și deodată, împreună cu îngerul, a apărut o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: «Slavă lui Dumnezeu în locurile cele mai înalte, și pace pe pământ, bunăvoință față de oameni»” (Luca 2:10-14). La fel, o ființă spirituală i-a anunțat Mariei că va fi mama lui Isus, și tot o ființă spirituală l-a slujit pe Isus în Grădina Ghetsimani. Isus s-a referit la ființele cerești când a spus că ar putea cere de la Tatăl său și i s-ar pune la dispoziție mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri pentru a-l ajuta și a-l proteja. Luca 1:26-38; 22:43; Matei 26:53

Dar, după cum am văzut deja, nu toate aceste creaturi angelice au rămas loiale lui Iehova, Creatorul lor – unele dintre ele fiind „neascultătoare cu mult timp în urmă, când Dumnezeu a așteptat cu răbdare în zilele lui Noe”. (1 Petru 3:20). Acești necredincioși, prin uzanță, au ajuns să fie numiți „îngerii căzuți”. Scripturile arată că, drept pedeapsă pentru rebeliunea lor, ei sunt acum ținuți, sau închiși, în „lanțurile întunericului”.

Unde se află „spiritele”?

Într-un text deja citat, apostolul ne oferă câteva informații foarte importante cu privire la ceea ce constituie închisoarea e a acestor îngeri căzuți.

Citim din nou textul: „Dacă Dumnezeu nu a cruțat îngerii care au păcătuț, ci i-a aruncat în iad și i-a dat în lanțurile întunericului, pentru a fi păstrați până la judecată.” 2 Petru 2:4

Cuvântul „iad” din pasajul tocmai citat nu este o traducere nici a cuvântului grecesc *hades*, nici a *celui de Gehenna*. Termenul folosit aici de apostol este „tartaroo”; și aceasta este singura dată când apare în Biblie. „Tartaroo” provine din cuvântul grecesc „tartarus”, un termen folosit în mitologia greacă ca nume pentru un abis întunecat sau o închisoare. În textul analizat, întreaga expresie „aruncați în iad” este folosită pentru a traduce „tartaroo”; astfel, evident, cuvântul se referă mai mult la o acțiune decât la un loc. Căderea îngerilor care au păcătuț a fost de la onoare și demnitate la dezonoare și condamnare; astfel, ideea pare să fie: „Dumnezeu nu i-a cruțat pe îngerii care au păcătuț, ci i-a degradat și i-a predat lanțurilor întunericului.”

Acești îngeri, în starea lor inițială de sfințenie, erau puternici, măreți și onorabili. Evident, ei se bucurau de mari libertăți; și, în slujba lor față de Dumnezeu și de prietenii Săi pământești, probabil că călătoreau frecvent între pământ și alte părți ale vastului univers al Creatorului. Iuda spune că acești îngeri „nu și-au păstrat rangul inițial”. Acest lucru aruncă lumină asupra cuvintelor din Geneza 6:2, care spun: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase; și și-au luat de soții pe toate cele pe care le-au ales.” Cu alte cuvinte, „păcatul” acestor îngeri a fost, cel puțin în parte, acela de a se materializa ca

ființe umane și de a se lăsa pradă relațiilor ilegitime cu fiicele oamenilor.

În diferite momente din perioada istorică acoperită de Biblie, diverși mesageri sfinți, sau îngerii, au fost trimiși pe pământ pentru a transmite mesaje profeților și altora; și în multe dintre aceste ocazii li s-a permis să se materializeze și să apară ca ființe umane. Un exemplu în acest sens este vizita celor trei îngerii la Avraam înainte de nașterea lui Isaac. (Geneza 18:1-22). Astfel de materializări erau permise atunci când erau aprobate de Domnul și când îngerii care participau la ele nu își depășeau privilegiile. Îngerii care au păcătuit înainte de potop „nu și-au păstrat rangul inițial”, adică au preferat să-și continue asocierea cu omenirea sub formă de ființe umane.

Având în vedere că și-au limitat și degradat propriile puteri prin relația ilicită cu rasa umană căzută, cât de potrivită a fost pedeapsa lor de a fi aruncați jos, sau umiliți, și în același timp „legați cu lanțuri de întuneric”. Ideea conținută în folosirea cuvântului „închisoare”, așa cum se găsește în textul nostru, este aceea a restricționării libertății; astfel, aceste „spirite” au fost într-adevăr în „închisoare”, private de o mare parte din libertatea normală care le aparținea atunci când se aflau în deplină comuniune și armonie cu Creatorul.

Există multe dovezi scripturale care susțin ideea că locul de încarcerare al acestor îngerii căzuți este atmosfera pământului nostru, sfera lor de influență fiind limitată în mare parte la un contact indirect cu familia umană. În relatările evanghelice despre

slujirea lui Isus, găsim mențiuni frecvente despre alungarea de către El a „diavolilor” sau a „demonilor”. Mai târziu, apostolii au avut privilegiul de a presta un serviciu similar pentru diferite persoane d . În timp ce criticii superiori încearcă să dovedească că aceste cazuri de „obsesie” tratate astfel de Isus și de apostoli nu erau decât cazuri de nebunie sau de tulburări nervoase, există o idee prea clară de personalitate atașată acestor „diavoli” pentru a permite o astfel de interpretare liberală.

Regele Saul și vrăjitoarea din Endor

Nu numai în Noul Testament, ci și în Vechiul Testament, găsim dovezi ale activităților limitate ale acestor îngeri căzuți sau „spirite în închisoare”. Există, de exemplu, cazul regelui Saul și al vrăjitoarei din Endor. Toată vrăjitoria era interzisă de Legea mozaică, totuși aceste medii spirituale antice au continuat practicile lor nefastă chiar dacă riscul era de a fi pedepsite cu moartea. La fel cum mediumurile de astăzi pretind că au capacitatea de a comunica cu morții, evident că și vrăjitoarea din Endor făcea afirmații similare. Când regele Saul, din cauza răutății sale, a pierdut favoarea lui Dumnezeu și a văzut că se afla în pericol grav de a fi învins de dușmanii săi, a apelat la vrăjitoare pentru a lua legătura cu Samuel, ca să vadă dacă profetul mort putea face ceva pentru el.

Relatarea acestei ședințe spiritiste antice este consemnată în 1 Samuel 28:7-20. Mulți cercetători ai Bibliei, citind această poveste despre presupusa comunicare a lui Saul cu profetul mort Samuel, au

concluzionat că ea oferă o dovadă scripturală excelentă că morții nu sunt deloc morți, ci trăiesc undeva, și că se poate comunica cu ei în anumite condiții, mai ales cu ajutorul unui medium. De fapt, de-a lungul veacurilor, Satana a folosit aceeași metodă de înșelăciune în efortul de a contrazice învățăturile clare ale Scripturilor că „plata păcatului este moartea”. Pe măsură ce examinăm pe scurt unele dintre faptele referitoare la vizita lui Saul la vrăjitoare, vom observa cu ușurință că aceeași analogie ar putea fi aplicată ședințelor de spiritism moderne, cu același rezultat. Romani 6:23

În primul rând, se va remarca că, potrivit propriilor cuvinte ale lui Saul, el nu mai era în favoarea lui Dumnezeu. El i-a spus vrăjitoarei: „Dumnezeu s-a îndepărtat de mine și nu-mi mai răspunde, nici prin profeți, nici prin vise”. Cât timp a trăit, Samuel a fost un slujitor și profet credincios al Domnului și nu a fost niciodată dispus să se opună voinței Domnului; totuși, aici îl găsim pe Saul, care a recunoscut chiar el că Dumnezeu nu ar fi de acord cu această idee, cerând vrăjitoarei să obțină un mesaj de la acest profet credincios.

Să presupunem oare că, dacă Samuel ar fi fost în viață, fie în ceruri, fie în alt loc, ar fi fost mai puțin ascultător față de Domnul decât era pe pământ? Sau ar trebui să credem că această vrăjitoare răutăcioasă, condamnată de Domnul, avea puterea de a zădărnici voia divină și nu numai să-l facă pe Samuel să apară, ci și să-l convingă să-i transmită un mesaj pentru a-l mângâia pe acest rege răzvrătit? Evident, atunci, această relatare ne este prezentată în Biblie doar ca

o înregistrare istorică a evenimentelor importante din viața lui Saul, dar fără intenția de a da credibilitate afirmației vrăjitoarei că l-ar fi văzut și ar fi vorbit cu Samuel.

Metodele folosite de spiritele rele prin intermediul mediumului de la Endor erau similare cu cele folosite astăzi. Ele au făcut să treacă în fața viziunii mentale a vrăjitoarei chipul familiar al profetului bătrân, purtând, după obiceiul său, o mantie lungă. Când ea a descris imaginea mentală sau „astrală”, Saul a recunoscut-o imediat ca fiind o descriere a lui Samuel. Dar Saul însuși nu a văzut nimic – el a „înțeles”, din descriere, că era Samuel.

Convins cu ușurință, așa cum sunt de obicei oamenii în astfel de circumstanțe, Saul nu s-a oprit să se întrebe cum se putea ca Samuel să arate la fel de bătrân și de cocoșat ca atunci când era în viață pe pământ, dacă acum era o ființă spirituală și se simțea mult mai bine decât înainte. Nici Saul nu s-a gândit să întrebe de ce Samuel purta în lumea spiritelor aceeași mantie veche pe care o purta când îl cunoștea ca ființă pământească – nici măcar nu s-a oprit să ia în considerare faptul că mantia profetului, părul său cărunt etc. se descompuseseră cu mult timp în urmă în mormânt. Saul fusese părăsit de Domnul și acum era ușor de înșelat de aceste „duhuri mincinoase” care se dădeau drept profetul și îi vorbeau lui Saul în numele acestuia prin intermediul mediumului lor, vrăjitoarea.

„De ce m-ai tulburat să mă chemi?”, a spus ea, reprezentând întrebarea profetului mort. În zilele

regelui Saul, israeliții înțelegeau în general că morții dormeau în „sheol”, de aceea întrebarea „De ce m-ai tulburat” nu ar fi sunat ciudat. Dar ne putem imagina pentru o clipă că această vrăjitoare condamnată avea puterea de a-l învia pe profet din morți? Sau, privind problema din perspectiva spiritismului modern, că Samuel nu era deloc mort, ci se bucura de viață în lumea spiritelor, nu pare ciudat că a fost declarat de vrăjitoare c , venind „sus” de pe pământ în loc de „jos” din cer?

Din punctul de vedere al teologiei moderne, cât de absurdă este profeția lui „Samuel” privind înfrângerea și moartea lui Saul în bătălia din ziua următoare! Citim: „Mâine tu și fiii tăi veți fi cu mine: Domnul va da și oștirile lui Israel în mâinile filistenilor.” Imaginați-vă pe credinciosul Samuel și pe iubitul Ionatan împreună în lumea spiritelor cu răul rege Saul! Se potrivește oare foarte bine acest lucru cu teologia crezului din Evul Mediu? Cu siguranță că nu! În cele din urmă, desigur, dar nu a doua zi, toți aceștia s-au regăsit împreună în moarte, în „Sheol”, iadul biblic, unde încă așteaptă învierea, când toți vor fi chemați de Fiul Omului; dar nu a fost nevoie de nicio putere supranaturală din partea vrăjitoarei pentru a prezice cu adevărat înfrângerea și moartea iminente ale lui Saul. De fapt, Saul se temea deja de asta, de aceea a apelat la vrăjitoare.

Charles Wesley era evident nedumerit de modul în care „mediumul” din Endor îi pune pe cei buni și pe cei răi împreună în moarte, pentru că a scris:

Ce prezic acele cuvinte solemne?

O rază de speranță când viața se va sfârși?
Tu și fiul tău veți fi cu siguranță
Mâine în odihnă alături de mine:
Nu într-o stare de durere infernală,
Dacă Saul rămâne cu Samuel;
Nu într-o stare de disperare blestemată,
Dacă iubitorul Ionatan va fi acolo.

De fapt, desigur, Saul nu era deloc în legătură cu Samuel, ci cu unul sau mai mulți dintre „spiritele din închisoare” a căror activitate principală, încă de pe vremea potopului, a fost aceea de a înșela omenirea, în special în ceea ce privește starea morților. Mențiunea din Scripturi a acestor necromanți, vrăjitoare și mediumi ne conduce la concluzia că, prin intermediul mediumilor, acești îngeri căzuți căutau comuniune cu Israelul. Dar, aparent, este obiceiul acestor mediumi să-și schimbe modul de manifestare din când în când; la fel cum vrăjitoria a înflorit o vreme în New England și Ohio, și în toată Europa, dispărând treptat și fiind succedată de spiritism, ale cărui manifestări de înclinare și bătăi de asemenea cedează treptat locul clarviziunii și încercărilor de materializare. În zilele Domnului și ale apostolilor, modul de acțiune al acestor „spirite” se schimbă evident de la metoda vrăjitoriei la cea a obsesiei și a posedării.

Activitatea modernă a „spiritelor”

După ce li s-a dat odată puterea de a se materializa ca oameni, dar abuzând de ea, acești îngeri căzuți

par încă hotărâți să-și exercite puterile prin intermediul agenților umani, fie folosind „mediumuri”, fie prin controlul direct al minții, ca în cazul obsesiei. Este evident, totuși, că voința umană trebuie să consimtă la această dominație străină înainte ca acești „spirite” să poată prelua posesia. Dar când preiau posesia, aparent voința devine atât de slăbită încât nu mai există nicio putere de rezistență; de aceea slujirea lui Isus și a apostolilor a fost atât de apreciată de cei posedați de demoni în vremea lor.

Deși aceste ființe angelice căzute își pot schimba din când în când metoda de a contacta și de a înșela omenirea, influența lor, în general, este întotdeauna îndepărtată de Dumnezeu și de adevărul Cuvântului Său. În vremurile moderne se face multă vâlvă în legătură cu comunicarea cu morții, dar în toate miile de încercări care au fost făcute – controlate științific sau nu – care a fost rezultatul total? Este adevărat că, prin „identificări” absurde, precum cea pe care Vrăjitoarea din Endor a reușit să i-o impună lui Saul, mulți au fost convinși că au intrat în contact cu prietenii și rudele lor decedate – dar aici s-a terminat totul. Niciodată nu s-a obținut vreo informație valoroasă prin surse spiritiste.

Cum a predicat Cristos spiritelor din închisoare

Acum că am identificat acești „duhuri” cărora, după cum ne spune Petru, le-a predicat Isus, se ridică întrebarea: cum s-a realizat această predicare? Cum a putut Isus să se afle în „Sheol” sau în *Hades*, unde nu există conștiință, și totuși să le predice în același

timp acestor îngeri căzuți? Explicația acestei aparente dificultăți este simplă atunci când examinăm pasajul într-un mod ceva mai critic. Apostolul a spus că Isus „s-a dus și a predicat spiritelor din închisoare”. Autoritățile grecești sunt de acord că cuvintele „s-a dus și a predicat” sunt folosite în sensul de a realiza ceva și nu în sensul de a merge într-un anumit loc. Cu alte cuvinte, aceste două cuvinte sunt o adăugire inutilă de tip „ ” la text. În vremurile de demult era obișnuit să se folosească expresii de acest fel, și chiar și astăzi constatăm că ele sunt uneori folosite.

Dr. Benjamin Wilson, în lucrarea sa *Emphatic Diaglott*, traduce acest pasaj din Scriptură astfel: „El a predicat duhurilor din închisoare”, omisând cele două cuvinte „s-a dus și”, considerându-le inutile pentru o înțelegere corectă a textului. În nota de subsol la acest text, el arată că alte autorități sunt de acord cu el în această privință. Omitând, așadar, aceste două cuvinte inutile, textul complet sună astfel: „Căci și Cristos a suferit o dată pentru păcate, cel neprihănit pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu, fiind omorât în trup, dar înviat prin Duhul; prin care a predicat și duhurilor din închisoare.” (1 Petru 3:18,19). Sensul aici este evident, și anume că prin moartea și învierea Sa, Isus a predicat acestor îngeri căzuți – o lecție concretă, predată prin credincioșia Sa față de Tatăl Ceresc și Creatorul, împotriva căruia acești „duhuri” s-au răzvrătit.

Lucifer a fost primul dintre aceste ființe spirituale care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu; și, evident, el a exercitat o mare influență asupra celor care s-au alăturat mai târziu rândurilor rebelilor. În Matei 25:41,

expresia „diavolul și îngerii lui” indică o relație strânsă între Satana și aceste alte ființe spirituale căzute. Spiritul ambiției și al mândriei a dus la căderea lui Lucifer (Isaia 14:14); și, aparent, același spirit a pătruns în rândurile acestor îngeri căzuți de rang inferior. Prin urmare, credințioșia lui Isus, o credințioșie care l-a determinat să se smerească și să devină ascultător până la moarte, ar fi o predică e a puternică pentru aceste „spirite din închisoare”. Puterea acelei predici ar fi mult sporită atunci când aceste „spirite” ar observa că Isus, datorită credințioșiei sale, a fost înviat din morți și înălțat la un loc la dreapta lui Dumnezeu, în timp ce ele au fost degradate și umilite din cauza nealioialității lor.

Astfel, constatăm că, unul câte unul, atunci când sunt înțelese corect, diversele pasaje scripturale referitoare la starea morților se arată a fi în armonie cu acea mare adevăr fundamental că „plata păcatului este moartea” și că „morții nu știu nimic”. Eclesiastul 9:5

CAPITOLUL 5

Ce este Raiul?

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, potrivit îndurării Sale abundente, ne-a născut din nou, spre o speranță vie, prin învierea lui Isus Cristos din morți, spre o moștenire nepieritoare, neîntinată și care nu se ofilește, păstrată în ceruri pentru voi.”

- 1 Petru 1:3,4

Dacă vrem să avem o înțelegere scripturală a ceea ce se află dincolo de mormânt atât pentru păcătoși, cât și pentru sfinți, este necesar să luăm în considerare ceea ce spune relatarea inspirată cu privire la cer. Nu există nicio îndoială asupra faptului scriptural că Dumnezeu a creat omul pentru a trăi pe pământ și că pământul a fost creat ca locuință pentru om. Deși omul și-a pierdut stăpânirea pământească și a fost condamnat la moarte din cauza păcatului, restaurarea vieții pe pământ i-a fost asigurată prin moartea și învierea lui Isus, ca Mântuitor. Excepția de la această înviere generală a tuturor oamenilor către o viață de perfecțiune umană pe un pământ glorificat o constituie cei care îl urmează cu credincioșie pe Domnul, care, după cum arată clar Scripturile, vor primi o răsplătă cerească.

Biblia, în special Noul Testament, au multe de spus despre cer și despre speranțele cerești. Isus, de exemplu, a spus: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe; dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă mă duc și vă pregătesc un

loc, voi veni din nou î ă și vă voi primi la mine; ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi.” Ioan 14:2,3

Aceasta este o promisiune foarte clară, care implică în mod evident o trecere de la condițiile pământești la cele spirituale. Cu toate acestea, aceste cuvinte ale Domnului au dat naștere la multe concepții greșite. Auzim adesea exprimată speranța de a poseda una dintre aceste „multe locuințe”, dar Isus arată în mod clar că acestea nu erau pentru urmașii săi, ci mai degrabă că El pleca să „pregătească un loc” pentru ei. Ideea este că existau deja multe „locuințe” în momentul în care a vorbit, dar că urma să fie asigurat un loc nou, sau o condiție nouă, pentru urmașii săi.

Expresia „multe locuințe” transmite ideea de locuri de locuit sau condiții în care există o supraabundență de binecuvântare și bucurie. Pământul însuși și condiția vieții umane perfecte reprezentată de primii noștri părinți erau, fără îndoială, una dintre aceste „locuințe”. Această locuință a fost, desigur, pierdută din cauza păcatului, dar va fi restaurată la timpul potrivit al lui Dumnezeu, așa cum vom vedea mai târziu.

Există, conform Scripturilor, diverse planuri angelice de existență. Și acestea ar putea fi incluse în mod corespunzător printre numeroasele „locuințe” menționate de Domnul. Nu știm câte planuri sau ordine de viață există în tărâmul spiritual al Creatorului; dar judecând după marea varietate de viață care există în ceea ce numim tărâmul material, trebuie să fie multe. Dar acum urma să aibă loc o „nouă creație”, un alt plan de existență urma să fie pregătit și un loc

asigurat pentru Biserică – un loc alături de Isus și în care El a fost înălțat la momentul învierii Sale.

Poziția viitoare a Bisericii

Isus a spus: „Ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Acest lucru arată că starea viitoare a urmașilor credincioși ai Domnului va fi același loc sau aceeași condiție în care El a fost înălțat. Referitor la înălțarea lui Isus, apostolul spune: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte mult și L-a dat un nume care este mai presus de orice nume, pentru ca, în numele lui Isus, să se plece orice genunchi, în ceruri, pe pământ și sub pământ.” Filipeni 2:9,10

Într-adevăr, Domnului i-a fost dată o înălțare mare de către Tatăl Ceresc, chiar la „dreapta tronului lui Dumnezeu”. (Evrei 12:2). Și această aceeași stare de înălțare supremă este „pregătită” pentru biserică. Observați promisiunea lui Isus din Apocalipsa 3:21: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”

Nu este de mirare că Petru a spus că, prin învierea lui Cristos, creștinul este „născut din nou pentru o speranță vie, ... pentru o moștenire nepieritoare, neîntinată și care nu se ofilește, păstrată în ceruri pentru voi”. Observați cuvintele apostolului din versetul următor: „Care sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de pe urmă.” 1 Petru 1:5

„Vremurile de pe urmă” sau „zilele de pe urmă” menționate frecvent în Biblie se referă la perioada care urmează după a doua venire a lui Cristos.

Aceasta înseamnă că moștenirea cerească e ă rezervată pentru Biserică nu a fost, de-a lungul secolelor, primită de fiecare creștin în parte în momentul morții, așa cum învață teologia crezului, ci este o răsplată care va fi dată la sfârșitul veacului, când Isus se va întoarce și morții vor fi înviați. Acest lucru este în acord cu propria promisiune a Domnului cu privire la „locul” care urmează să fie pregătit pentru urmașii săi: „Mă duc să vă pregătesc un loc, și dacă mă duc... voi veni din nou și vă voi primi la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Cât de evident este din aceste cuvinte că niciun creștin nu poate spera să fie cu Domnul până când El „vine din nou” și îi „primește” la Sine.

Apostolul Pavel mărturisește același fapt după cum urmează: „Am luptat lupta cea bună, ... am păstrat credința; de acum încolo mi-e păstrată cununa neprihănirii, pe care Domnul, Judecătorul cel drept, mi-o va da în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce iubesc venirea Lui.” (2 Timotei 4:7,8). Da, apostolul știa bine că răsplata lui cerească, ca moștenitor împreună cu Cristos în împărăția mesianică, nu va fi primită decât la sfârșitul veacului, când Isus se va întoarce să-i ia pe toți sfinții Săi la Sine.

Dorința arzătoare a lui Pavel

Datorită unei traduceri greșite a cuvintelor lui Pavel din Filipeni 1:23, unii au fost induși să creadă că apostolul se aștepta să fie în ceruri cu Isus imediat după moartea sa. Citim pasajul: „Sunt sfâșiat între două dorințe: tânjesc să plec și să fiu cu Cristos, ceea ce ar fi mult

mai bine pentru mine...” Cuvântul „a pleca” d , în acest text, provine din cuvântul grecesc „*analusai*” și, evident, ar fi trebuit tradus prin „a se întoarce”, așa cum este tradus de prof. Wilson în *Emphatic Diaglott*.

În versetele precedente, apostolul explică că nu este sigur dacă va fi executat în curând sau dacă va fi eliberat de autoritățile romane și i se va permite astfel să continue pentru o vreme în slujire. El nu avea de ales între aceste două lucruri – „Sunt împărțit între două”. Dar era un al treilea lucru pe care îl prefera foarte mult, și acela era „*analusai*”; iar preferința lui pentru acesta era ca să poată fi cu Cristos.

Pavel știa că nu putea fi cu Cristos până la „întoarcerea” Domnului și nu făcea decât să-și exprime dorința arzătoare pentru această împlinire glorioasă a speranței fiecărui creștin adevărat. Prof. Wilson, într-o notă de subsol la acest text din *Emphatic Diaglott*, comentează după cum urmează:

„Cuvântul *analusai* apare în Luca 12:36 și este redat aici prin întoarcere – Fiți ca niște oameni care își așteaptă Domnulul, când se va întoarce, etc. Isus îi învățase pe ucenicii săi că va veni din nou, sau se va întoarce. ... Pavel credea în această doctrină și o învăța altora și îl căuta și îl aștepta pe Mântuitorul din ceruri ... când ... va fi vreodată cu Domnul.”

Pavel nu se aștepta să ajungă în ceruri în clipa în care avea să moară. Avea de ales între două posibilități: una era să mai trăiască puțin timp pentru a sluji adevărului și fraților, iar cealaltă era să adoarmă în moarte ( ). Dar exista ceva care ar fi fost

„mult mai bun” decât oricare dintre acestea, și anume să fie cu Cristos; însă știa că acest lucru era imposibil în acel moment. Știa că „întoarcerea” lui Cristos era încă departe în viitor; și știa, de asemenea, că răsplata lui ca creștin nu i-ar fi fost dată până când nu o va primi la înviere, în ziua de apoi. 2 Timotei 4:7,8

„Căminul nostru pământesc”

Cuvintele apostolului Pavel din 2 Corinteni 5:1-9 sunt uneori interpretate greșit, în sensul că creștinii merg în cer imediat după ce mor; dar pasajul nu învață acest lucru, dacă este înțeles corect. Pavel spune: „Știm că, dacă casa noastră pământească, acest cort, se va destrăma, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nedefăcută de mâini, veșnică în ceruri.” Pavel știa că această glorioasă provizie de viață cerească fusese promisă de Isus, dar se aștepta oare să o primească în momentul morții?

Evident că nu, pentru că în versetul al patrulea el continuă: „Nu ca să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, ca să fie înghițită moartea de viață.” În 1 Corinteni 15:51-55 el arată clar că biserica nu va fi îmbrăcată cu nemurirea până la înviere, la sunetul „ultimei trâmbițe”. Acest lucru plasează evenimentul după a doua venire a lui Cristos și este în acord cu toate celelalte scripturi care se referă la acest subiect.

Când, în 2 Corinteni 5:8, Pavel vorbește despre a fi „absent din trup” și despre a fi „prezent cu Domnul”, el aparent nu contrastează această viață prezentă d , cu viața înviată dincolo de mormânt, ci mai degrabă vorbește despre două condiții care sunt posibile pentru creștin chiar aici, în această viață. Una, o stare

de apropiere de Domnul, prin credințioșia în împlinirea voii Sale, și cealaltă, o stare de relativă îndepărtare de El, prin necredințioșia în ascultarea cuvintelor Sale de îndrumare. Pavel spune: „De aceea ne străduim, ca, fie că suntem prezenți, fie că suntem absenți, să fim acceptați de El.” Adică, fie că suntem mereu capabili să realizăm un sentiment de apropiere de Domnul, fie că uneori ne simțim departe de El din cauza imperfecțiunilor noastre, noi, ca creștini, ar trebui să ne străduim cu seriozitate ca să fim în cele din urmă acceptați de El și să auzim „bine ai făcut” din partea Domnului.

„Faptele lor îi urmează”

Apocalipsa 14:13 este o promisiune prețioasă care se aplică într-o perioadă foarte limitată la sfârșitul veacului și nu poate fi folosită în mod corespunzător ca o afirmație generală care descrie metoda lui Dumnezeu de a se ocupa de poporul Său pe tot parcursul Veacului Evanghelic. Ea spune: „Scrie: Fericiți sunt de acum încolo morții care mor în Domnul. Da, zice Duhul, ca să se odihnească de ostenele lor; și faptele lor îi urmează.”

Expresia „de acum încolo” este cheia pentru o înțelegere corectă a acestui pasaj, arătând, așa cum o face, că promisiunea este aplicabilă numai de la un anumit moment încolo. Contextul indică faptul că timpul la care se face aluzie este sfârșitul epocii, după a doua venire a lui Cristos; că va exista o perioadă numită „recoltă”, în timpul căreia sfinții credincioși, la încheierea călătoriei lor pământești prin moarte, nu vor mai trebui să rămână adormiți în moarte, ci vor fi

înviați imediat pentru a lua parte la activitatea legată de înființarea noului împărăție.

Pavel face aluzie la acest lucru în 1 Corinteni 15:51,52: „Iată, vă arăt o taină”, spune apostolul, indicând că ceea ce urmează să menționeze este o excepție de la regula generală: „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipire de ochi, la ultima trâmbiță; căci trâmbița va suna, și morții vor fi înviați incoruptibili, iar noi vom fi schimbați.”

Da, toți sfinții trebuie să moară – să fie „credincioși până la moarte” și „toți” trebuie să fie schimbați pentru a îmbrăca nemurirea; dar vor fi unii, la sunetul ultimei trâmbițe, care nu vor avea nevoie să rămână „adormiți” în moarte. Aceștia sunt cei care, deși vor înceta în moarte din munca lor asiduă în slujba Domnului, fiind înviați imediat, vor continua cu lucrarea lor pentru El. Dar chiar și această schimbare imediată de la muritoritate la nemurire nu se va produce pentru că ei sunt imuni la moarte, ci pentru că învierea lor va veni în momentul morții – ei nu trebuie să aștepte în somn până la a doua venire a Domnului, așa cum a fost necesar pentru restul bisericii.

„Nimeni nu s-a înălțat la cer”

Nici o promisiune cerească nu a fost dată slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu înainte de Prima Venire a lui Isus; iar Domnul însuși arată clar că până în acel moment nimeni nu se dusese în cer. Citim cuvintele lui Isus: „Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului.” (Ioan 3:13). Apostolii

lui Isus au înțeles clar această chestiune, căci Petru, vorbind în ziua Cincizecimii despre patriarhul credincios David, a spus: „Căci David nu s-a înălțat la ceruri.” Faptele Apostolilor 2:34

Mulți presupun că Enoh, pe care Dumnezeu l-a ridicat, a fost dus în ceruri, dar nu este așa. Evident, „ridicarea” lui Enoh a constat pur și simplu în faptul că a fost luat prin moarte fără a fi nevoit să treacă prin procesele inerente morții; și, probabil, înainte de a avea experiența dureroasă de a-i vedea pe alții murind. Relatarea spune că a fost ridicat pentru ca „să nu vadă moartea”.

Pavel, în capitolul 11 din Epistola către Evrei, îl include pe Enoh printre cei credincioși din trecut, despre care a spus: „Toți aceștia au murit” (Evrei 11:5, 13). În Geneza 5:24 ni se spune că Enoh „nu mai era, căci Dumnezeu l-a luat”. O expresie similară se găsește în Ieremia 31:15, unde, în descrierea stării copiilor morți ai Rahelei, se spune că ei „nu mai erau”. Dovezile sunt convingătoare, așadar, că, indiferent ce altceva s-ar putea înțelege din ideea răpirii lui Enoh, el nu s-a dus în cer.

Ilie și carul

Unii susțin că Ilie trebuie să fie în cer, în măsura în care presupun că a fost ridicat la cer într-un car. Dar relatarea arată că carul de foc l-a separat pur și simplu pe Ilie de Elisei. Vârtejul de vânt a fost cel care l-a făcut pe Ilie să se înalțe la cer. (2 Regi 2:11). Trebuie reținut în acest context că cuvintele „cer” și „ceruri” sunt adesea folosite în Scripturi pentru a descrie atmosfera eă care înconjoară pământul; și este

evident că în acest „cer” a fost dus Ilie de vârtejul de vânt care i-a pus capăt vieții pline de evenimente. Geneza 1:8,9,14,15,17,20; 7:11,23; Zaharia 2:6

Faptul că, în viziunea transfigurării, ucenicii i-au văzut pe Ilie și pe Moise nu înseamnă că acești doi profeți erau atunci de fapt în viață undeva în cer. Când a coborât de pe Muntele Transfigurării, Isus le-a spus ucenicilor: „Să nu spuneți nimănui despre această viziune, până când Fiul omului nu va învia din morți.” (Matei 17:9). O viziune nu este o realitate. Petru a avut o viziune în care animale necurate erau coborâte din cer într-o pânză, dar acestea nu erau animale reale. Ioan, pe Insula Patmos, a avut o serie de viziuni în care tot felul de obiecte, vii și nevii, i-au apărut în fața ochilor într-o mare panoramă istorică a două epoci, dar niciunul dintre lucrurile pe care le-a văzut nu era real. Așadar, ucenicii au avut o viziune în care au apărut Moise și Ilie, însă ambii profeți dormeau în moarte și încă dorm până în ziua de azi și vor dormi până la înviere. Evrei 11:35, 39, 40

Această viziune a transfigurării se referea la împărăția lui Cristos, atunci când va fi stabilită pentru a domni peste pământ. Toți creștinii adevărați, înălțați atunci la slava cerească, vor domni împreună cu Cristos, scopul acestei domnii fiind acela de a binecuvânta omenirea în general cu sănătate și viață pe pământ. În această perioadă va fi restaurat paradisul.

CAPITOLUL 6

Unde este paradisul?

Mulți oameni folosesc cuvintele „paradis” și „rai” ca și cum ar fi sinonime, iar de obicei se consideră că ambii termeni se referă la o stare sau un loc de fericire spirituală, departe de această lume materială a păcatului și a morții. Și se crede că toți creștinii buni merg în acest loc imediat după moarte. Există însă unii care fac o distincție între paradis și cer, susținând că primul este un fel de stare intermediară în care aproape toată lumea intră la moarte și unde rămân până în ziua judecății viitoare, când vor fi transferați fie într-un cer al fericirii, de durată eternă, fie într-un iad al torturii, care, de asemenea, va fi fără sfârșit.

O studiere atentă a Scripturilor indică faptul că punctele de vedere menționate anterior sunt eronate și că această concepție greșită nu este decât o altă dovadă a efortului arhidescălătorului de a-și susține minciuna inițială: „Cu siguranță nu veți muri”. Dacă morții sunt morți, așa cum am descoperit că Scripturile ne învață atât de clar, atunci cei care mor nu se pot bucura în niciun fel, fie în paradis, fie în cer.

Cuvântul „paradis” înseamnă, literalmente, o grădină sau un parc. El este aplicat în mod corect și scriptural Grădinii Edenului, din care omul a fost izgonit din cauza păcatului. În Ezechiel 36:34,35, profetul indică faptul că starea Grădinii Edenului va fi restaurată pe pământ, ceea ce, conform mărturiei apostolului Petru din Faptele Apostolilor 3:20,21, este și declarația comună a tuturor profeților sfinți ai lui Dumnezeu. Petru, aici, se referă la perioada în care

va fi realizată restaurarea paradisiului pământesc ca fiind „vremurile restabilirii tuturor lucrurilor”.

Dacă analizăm cu atenție cuvintele apostolului, vom observa că perioada de „restituire” va urma după a doua venire a lui Cristos – „Pe care cerul trebuie să-L primească până la vremurile restabilirii tuturor lucrurilor”. Dacă, așadar, paradisiul va fi o stare de fericire și perfecțiune la nivel mondial aici pe pământ, acesta nu numai că nu exista la momentul primei veniri a lui Isus, dar, conform cuvintelor lui Petru, nu va deveni realitate până când Cristos nu se va întoarce și nu-și va stabili împărăția.

Tâlharul din Paradis

Ce a vrut să spună Isus prin promisiunea făcută tâlharului de pe cruce? Afirmția lui Isus: „Vei fi cu Mine în paradisi”, este un răspuns la cererea tâlharului: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta.” (Luca 23:42). Nu trebuie să presupunem că tâlharul știa foarte multe despre împărăția propusă a lui Mesia. Nu era necesar ca el să știe foarte multe despre aceasta pentru a face o astfel de cerere. Inscricția afișată deasupra capului Domnului arăta clar că acesta pretindea a fi rege; și, deși la momentul respectiv nu părea că Isus ar fi putut vreodată să exercite autoritatea regală sau să fie în măsură să ajute pe cineva, tâlharul a considerat, fără îndoială, că nu ar fi făcut niciun rău să arate o oarecare măsură de respect și recunoaștere față de acest pretins rege criminal, cerând să fie primit în împărăția sa.

Acest gest de prietenie din partea tâlharului, determinat de o simplă dorință care a stat la baza cererii sale , a fost preluat de Isus și transformat de acesta într-o promisiune vie și strălucitoare: „Vei fi cu mine în paradis”. Faptul că răspunsul lui Isus a fost menit să recunoască caracterul potrivit al cererii tâlharului este indicat de folosirea cuvântului „adevărat”, cu alte cuvinte, cererea ta este în armonie cu planul divin. „Eu sunt un Rege, voi avea un regat, iar tu vei fi pomenit în acel regat – «Vei fi cu mine în paradis»”.

Faptul că împărăția lui Isus nu fusese încă întemeiată în momentul în care i-a făcut această promisiune tâlharului este evident din faptul că i-a învățat pe ucenicii săi să se roage: „Vie împărăția Ta. Fie voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Matei 6:10). Această rugăciune inspirată nu numai că subliniază faptul că împărăția mesianică nu era atunci o realitate, dar susține și gândul pe care l-am descoperit deja, și anume că, atunci când va veni, va fi chiar aici, pe pământ.

Tâlharul a cerut, așadar, o binecuvântare pământească, iar răspunsul lui Isus a promis o binecuvântare pământească. Aceste binecuvântări pământești ale paradisului restaurat sub administrația împărăției mesianice vor fi disponibile pentru întreaga omenire când vor fi inaugurate vremurile „restituirii”. Până atunci, însă, hoțul prietenos, precum și toți cei care se află în morminte, trebuie să aștepte binecuvântările promise – să aștepte în somnul morții, până în dimineața noii zile a pământului, când vor fi treziți de vocea Fiului omului. Ioan 5:28

Ce a vrut să spună, atunci, Isus prin expresia „astăzi” în promisiunea făcută tâlharului de pe cruce? Dificultatea aparentă de a armoniza acest pasaj cu mărturia generală a Scripturilor referitoare la starea morților a fost cauzată de o plasare greșită a virgulei în unele traduceri ale Bibliei. Scrierile originale, inspirate ale Bibliei nu erau punctate deloc, deoarece punctuația nu fusese inventată la acea vreme. Punctuația, de fapt, are o origine relativ modernă, fiind introdusă în literatură abia acum câteva sute de ani.

Traducătorii Bibliei, crezând, așa cum crede aproape întreaga lume religioasă, că momentul morții este momentul trecerii în fericirea cerească, au inserat virgula în acest pasaj pentru a-l face să se citească în armonie cu dogmele lor teologice. Prin simpla schimbare a poziției acestei virgule obținem gândul corect din text: „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu mine în paradis.” Astfel, Domnul dezvăluie încrederea implicită pe care o avea în programul Tatălui Ceresc pentru el.

„Astăzi” din declarația lui Isus era o zi în care, din punct de vedere uman, părea imposibil ca el să aibă vreodată un regat. Dar credința Domnului era atât de mare încât a fost capabil, cu deplină încredere, chiar și într-un moment în care toate circumstanțele naturale îi puneau la încercare speranța, să-l asigure pe tâlhar în mod definitiv și pozitiv că va exista într-adevăr un regat mesianic – paradisul urma să fie restaurat, iar el va fi acolo și va avea ocazia să se bucure de binecuvântările sale.

Pavel răpit în paradis

În 2 Corinteni 12:1-4, Pavel povestește despre o viziune în care a fost „răpit în paradis”. Aceasta, după cum explică apostolul, a fost o „viziune” și nu implică deloc faptul că paradisul exista atunci cu adevărat. Apostolul explică că, în aceeași viziune, a fost răpit și în „al treilea cer”. Această informație ne oferă cheia pentru înțelegerea întregii viziuni.

Apostolul Petru, în a doua sa epistolă, capitolul 3, ne vorbește despre acest „al treilea cer” văzut în viziune de Pavel. De fapt, Petru menționează toate cele trei „ceruri”, și nu doar pe cel „al treilea”. El explică că primul dintre aceste ceruri a existat înainte de potopul din zilele lui Noe și că a fost distrus în timpul potopului. El relatează, de asemenea, că al doilea cer a luat ființă în timpul potopului și urmează să fie distrus după a doua venire a lui Cristos. „Cu toate acestea”, continuă apostolul, „noi, conform promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care să locuim dreptate”.

Aceste „ceruri noi” pe care le așteptăm ar fi, așadar, „al treilea”. Petru vorbește și despre un „pământ nou”. Această „pământ nou” este cel pe care Pavel îl descrie ca fiind „paradisul” din viziunea sa. Acum, Petru arată clar că atât cerurile noi sau „a treia” ceruri, cât și pământul nou sau „paradisul” pământului vor fi create, sau aduse la existență, după a doua venire a lui Cristos. Acest lucru confirmă concluziile noastre anterioare, și anume că paradisul nu există încă, de aceea nimeni nu poate merge în paradis în momentul morții.

Binecuvântările din „Paradisul” pământesc

Petru spune că noi, „conform promisiunii sale”, așteptăm „ceruri noi și un pământ nou”. „Promisiunea” la care se referă în mod evident apostolul este cea din Isaia 65:17-25. Unul dintre faptele remarcabile legate de această promisiune, așa cum se va observa la citirea ei, este că odată cu crearea „pământului nou” vine „bucuria”; sfârșitul „plânsului”; nu va mai exista „un prunc de câteva zile”; securitate economică, în sensul că cei care vor construi case „le vor locui”; „nu vor munci în zadar, nici nu vor aduce necazuri”; înainte ca ei să-L cheme, Domnul „le va răspunde”; „lupul și mielul vor paște împreună”; și, în sfârșit, promisiunea atotcuprinzătoare: „Nu vor face rău și nu vor distruge în tot muntele Meu sfânt [împărăția Mea], zice Domnul”.

Aceasta este una dintre promisiunile glorioase ale împărăției din Biblie, deoarece termenul „munte” este folosit aici pentru a simboliza împărăția lui Dumnezeu. Este acel munte descris în Daniel 2:35, 44, 45, care va crește și va umple întregul pământ. Este împărăția în care hoțul de pe cruce va fi amintit: împărăția care va restabili condițiile paradisului la nivel mondial. Nimic din această profecie nu indică faptul că ar fi o promisiune de binecuvântări cerești – totul este pământesc.

Aceleași „ceruri noi și pământ nou” sunt menționate în Apocalipsa 21:1-4, împreună cu aceleași binecuvântări promise să urmeze după instaurarea lor. Ce binecuvântări minunate și de o

amploare extraordinară sunt acestea! Citez: „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor; și nu va mai fi moarte, nici plâns, nici strigă, nici durere nu va mai fi; căci lucrurile dintâi au trecut.”

Atât Isaia, cât și Apocalipticul asociază „cerurile noi” și „pământul nou” cu „Ierusalimul cel nou”. Pavel, în Galateni 4:26, identifică biserica ca fiind această clasă a Ierusalimului ceresc. Biserica este numită și „mireasa” lui Cristos, iar în Apocalipsa 21:9,10 aflăm că această „mireasă” este într-adevăr „Ierusalimul cel nou”. Astfel, când cerurile noi și pământul nou vor fi în sfârșit stabilite, clasa bisericii va fi deja completă și va fi cu Domnul Isus ca moștenitori împreună cu El în această nouă rânduială a împărăției.

Atunci, ca mireasă a Lui, ei se vor alătura lucrării binecuvântate de a reda viața tuturor celor care vor asculta și vor veni la izvorul vieții oferit atunci – „Și Duhul [Domnul nostru Isus] și mireasa zic: Vino. ... Și oricine vrea, să ia apă din izvorul vieții fără plată.” (Apocalipsa 22:17). Se arată că această apă a vieții iese de sub tronul lui Dumnezeu și al Mielului – un simbolism frumos și combinat care ne spune că binecuvântările vieții disponibile atunci vor fi supuse reglementărilor guvernamentale ale noului împărăție – „tronul” – și vor fi gratuite pentru toți cei care le doresc datorită lucrării răscumpărătoare a Mielului junghiat. Apocalipsa 22:1

„Cerurile” și „pământul” sunt, desigur, simbolice; iar Scripturile indică faptul că ele reprezintă cele două faze ale noului împărăție: faza cerească compusă în principal din Isus și biserica Sa glorificată, care vor fi

conducătorii spirituali, nevăzuți și diavoli împărăției; și faza pământească alcătuită în principal din profeții antici înviați și alți vrednici din trecut, care vor deveni „prinți pe tot pământul”. Psalmul 45:16

Isus a spus: „Îi veți vedea pe Avraam, Isaac și Iacov și pe toți profeții în împărăția lui Dumnezeu”, și, într-adevăr, ei vor fi înviați din morți și restaurați la viața umană perfectă; și acești „oameni de stat” perfecți, reprezentanți ai lui Cristos divin, vor fi cei care se vor ocupa direct de lumea omenirii. Da, va fi o împărăție adevărată, iar când va fi întemeiată, rezultatul va fi binecuvântări reale ale vieții pentru întreaga creație care geme.

Aceasta este, așadar, speranța pe care Scripturile ne-o oferă ca mângâiere și sprijin în vremuri de nevoie. Glorie, onoare și nemurire, ca moștenitori împreună cu Isus în împărăția Sa, pentru toți creștinii credincioși; și viață umană restaurată într-un paradis pământesc pentru toți ceilalți oameni care, atunci când împărăția Mesiei va fi întemeiată, vor asculta de legile ei și vor accepta „apa vieții dăruită gratuit”.

Binecuvântările Împărăției

Ce timp glorios de binecuvântare va oferi această împărăție divină lumii bolnave de păcat, ca răspuns la rugăciunea: „Vie împărăția Ta. Fie voia Ta pe pământ, precum în ceruri”! Va fi într-adevăr o nouă dispensație. Schimbările de la o dispensație la alta în trecut au fost marcante și proeminente, dar această schimbare va fi cea mai remarcabilă și plină de evenimente dintre toate, deoarece va însemna un transfer al stăpânirii lumii de la domnia morții a lui

Satan la domnia vieții a Mesiei; de la închinarea superstițioasă la zei falși la închinarea inteligentă la Iehova, adevăratul Dumnezeu, și la Cristos, Fiul Său, Răscumpărătorul lumii și Dătătorul de viață.

Gândul însuși al unor schimbări de o asemenea amploare ar fi copleșitor pentru credință, dacă nu ar fi conștientizarea faptului că ele au fost promise și planificate de Dumnezeu Atotputernic și Creatorul universului, care este la fel de capabil să readucă morții la viață, prin Fiul său, pe cât a fost să creeze viața la început. Și ce spectacol va fi – o întregă rasă întorcându-se la Dumnezeu și la viață cu cântece de bucurie veșnică pe buze și în inimile lor! Da, „vor avea parte de bucurie și veselie, iar durerea și suspinul vor fugi”. Isaia 35:10

Durerea și suspinul par acum inseparabile de ființa noastră, totuși promisiunea divină este că ele „vor fugi”. Păcatul, boala și moartea au fost cauzele tuturor durerilor din lume, iar acești „dușmani” ai omenirii vor fi distruși de puterea împărăției lui Mesia. Astfel, deși plânsul în sac și cenușa a dăinuit pe tot parcursul lungii nopți a stăpânirii păcatului și a morții, bucuria așteptă creația gemândă în dimineața milenară care va răsări atât de curând. Atunci lacrimile vor fi șterse de pe toate fețele, iar frumusețea va fi dată în locul cenușii, și untdelemnul bucuriei în locul duhului de întristare.

În Isaia 25:6-9, profetul ne oferă o descriere profetică a noului împărăție, când condițiile paradisului vor fi restaurate la nivel mondial, iar o parte din această profecie declară că Dumnezeu va

„înghiți moartea în victorie”. În 1 Corinteni 15:54, apostolul Pavel citează această promisiune și explică că ea se va împlini după înălțarea Bisericii la nemurire împreună cu Domnul ei. Una dintre promisiunile inițiale ale binecuvântărilor împărăției i-a fost dată lui Avraam, în care Dumnezeu i-a spus că prin sămânța lui toate familiile pământului vor fi binecuvântate.

În Galateni 3:8, 16 și 27-29, Pavel explică că împlinirea promisiunii făcute lui Avraam va veni prin Cristos și biserica Sa gloriată, urmașii Săi credincioși din această epocă. Acesta este, așadar, motivul pentru care condițiile paradisiace de viață și fericire nu au fost încă restabilite pe pământ; adică, urmașii lui Cristos din această epocă, care urmează să împărtășească locuința Sa cerească și să fie co-moștenitori cu El în împărțirea binecuvântărilor vieții către lume, trebuie mai întâi să fie aleși și pregătiți pentru poziția lor înaltă în împărăție.

Semnele vremurilor indică fără niciun dubiu că trăim la sfârșitul acestei epoci, când lucrarea de alegere a Bisericii lui Cristos este aproape de final. Aceasta înseamnă că „viitorul fericit” al epocii de aur a binecuvântării lumii se apropie acum, că în curând noaptea întunecată a plânsului va lăsa loc unei dimineți pline de cântări. Ce vremuri fericite vor fi acelea, când înmormântările nu vor mai fi la ordinea zilei, ci în locul lor va veni fericita reuniune a prietenilor și rudelor odată iubite, dar pierdute pentru o vreme prin moarte – o reuniune care va fi permanentă pentru toți cei care vor asculta atunci de legile aceluia împărăție divină și, prin ascultare, vor deveni părtași la puterile restauratoare ale lui Cristos

cel divin și ale miresei sale glorificate. Apocalipsa 22:17

Nici o creatură din rasa răscumpărată nu va fi prea jos pentru ca harul divin să o atingă prin intermediul agenției atotputernice și binecuvântate a împărăției. Nici o degradare a păcatului nu va fi prea adâncă pentru ca mâna milostivirii să o pătrundă, pentru a salva sufletul răscumpărat prin sânge; nici o întunecime a ignoranței și a superstiției nu va fi prea densă în vreo inimă, încât lumina adevărului și a iubirii divine să nu-i pătrundă întunericul și să-i aducă cunoașterea bucuriei și a veseliei zilei noi și o oportunitate, prin ascultare, de a avea parte de binecuvântările ei. Nicio boală care poate ataca și contamina sistemul fizic nu va fi dincolo de controlul prompt al Marelui Medic. Și nicio deformare sau boală mintală nu va putea rezista atingerii sale vindecătoare.

Dar nimeni să nu presupună nici măcar pentru o clipă că aceasta înseamnă reconcilierea universală și mântuirea fiecărui individ, indiferent de ascultarea sa față de legile noului regat; căci Scripturile nu învață o astfel de mântuire necondiționată. În Faptele Apostolilor 3:20-23, apostolul ne vorbește despre timpul viitor al restaurării pe care Dumnezeu l-a promis prin gura tuturor sfinților Săi profeți, dar clarifică faptul că primirea acestor binecuvântări de către individ va depinde de ascultarea față de „acel profet”, Cristosul divin. El spune: „Se va întâmpla că orice suflet care nu va asculta de acel profet va fi nimicit din mijlocul poporului.”

Pavel a ridicat întrebarea cum poate cineva să creadă în Cristos dacă nu a auzit de El. Într-adevăr, nimeni nu va fi nici mântuit, nici pierdut în ignoranța sa. Scripturile învață că nimeni nu va fi nimic în ceea ce Apocalipsa descrie ca fiind „moartea a doua” până când, printr-o cunoaștere clară a adevărului, nu va fi avut o ocazie deplină să creadă și să se supună. Pentru a îndeplini acest scop, planul lui Dumnezeu prevede o trezire a tuturor celor care dorm în moarte. La această trezire se referă Pavel când spune în 1 Timotei 2:3,4 că voia lui Dumnezeu este ca toți să fie „mântuiți” – nu mântuiți veșnic, ci mântuiți din somnul morții, pentru ca ei să ajungă la cunoașterea adevărului, în special a adevărului privind darul lui Dumnezeu, Fiul Său, ca Mântuitor al lor. Dar viața veșnică va fi partea fericită doar a celor care, atunci când sunt luminați, „cred” în El. Această limită a harului lui Dumnezeu este clar menționată în Ioan 3:16: „Fiindcă Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe Fiul Său cel Unul-Născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Nu ne revine nouă să facem presupuneri cu privire la câți, sau câți puțini, vor respinge harul lui Dumnezeu în timpul perioadei milenare, când mesajul pur al adevărului va acoperi pământul. Condițiile actuale nu ne oferă niciun criteriu după care să judecăm, deoarece lumea în prezent este orbită de influențele înșelătoare ale marelui înșelător, Satana. Este o greșeală să presupunem că toți cei care trăiesc în raza de acțiune a clopotelor bisericilor au o șansă echitabilă de a afla despre Cristos și de a

crede în El, deoarece există atât de multe clopote bisericesti care se contrazic. Ele însele sunt divizate fără speranță în ceea ce privește ceea ce constituie adevărul; și dacă orbii conduc orbi, ce altă putem aștepta decât ca amândoi să cadă în groapa confuziei și a îndoielii. Așa este chiar.

Dar chiar la începutul perioadei împărăției, în care hoțul de pe cruce a cerut să fie ținut minte, Satana, marele înșelător al omenirii, va fi legat. (Apocalipsa 20:1,2). Venirea la putere a lui Mesia este asemănată de profet cu răsăritul soarelui, noul Rege al pământului fiind numit „Soarele Dreptății”, care va răsări cu puteri de sănătate și dătătoare de viață, risipind ceața întunericului și a superstiției și luminând lumea cu adevăratul Evanghelie a iubirii lui Dumnezeu. Maleahi 4:2

Acela va fi momentul în care toți vor avea o oportunitate autentică de a-și dovedi loialitatea față de principiile divine ale dreptății, exemplificate atunci în rânduielile împărăției mesianice, având privilegiul de a locui veșnic în acel paradis pământesc restaurat. Cei care nu cred și nu se supun vor fi, conform Scripturilor, „distruși din mijlocul poporului”. Faptele Apostolilor 3:23

Astfel va veni împărăția lui Dumnezeu și voia Lui se va face pe pământ, așa cum se face în ceruri. Astfel, Cristos va domni ca vicerege al Tatălui până când va fi înlăturat orice autoritate și putere antagonică și va face ca fiecare genunchi să se plece și fiecare limbă să mărturisească înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea lui Dumnezeu Tatăl.